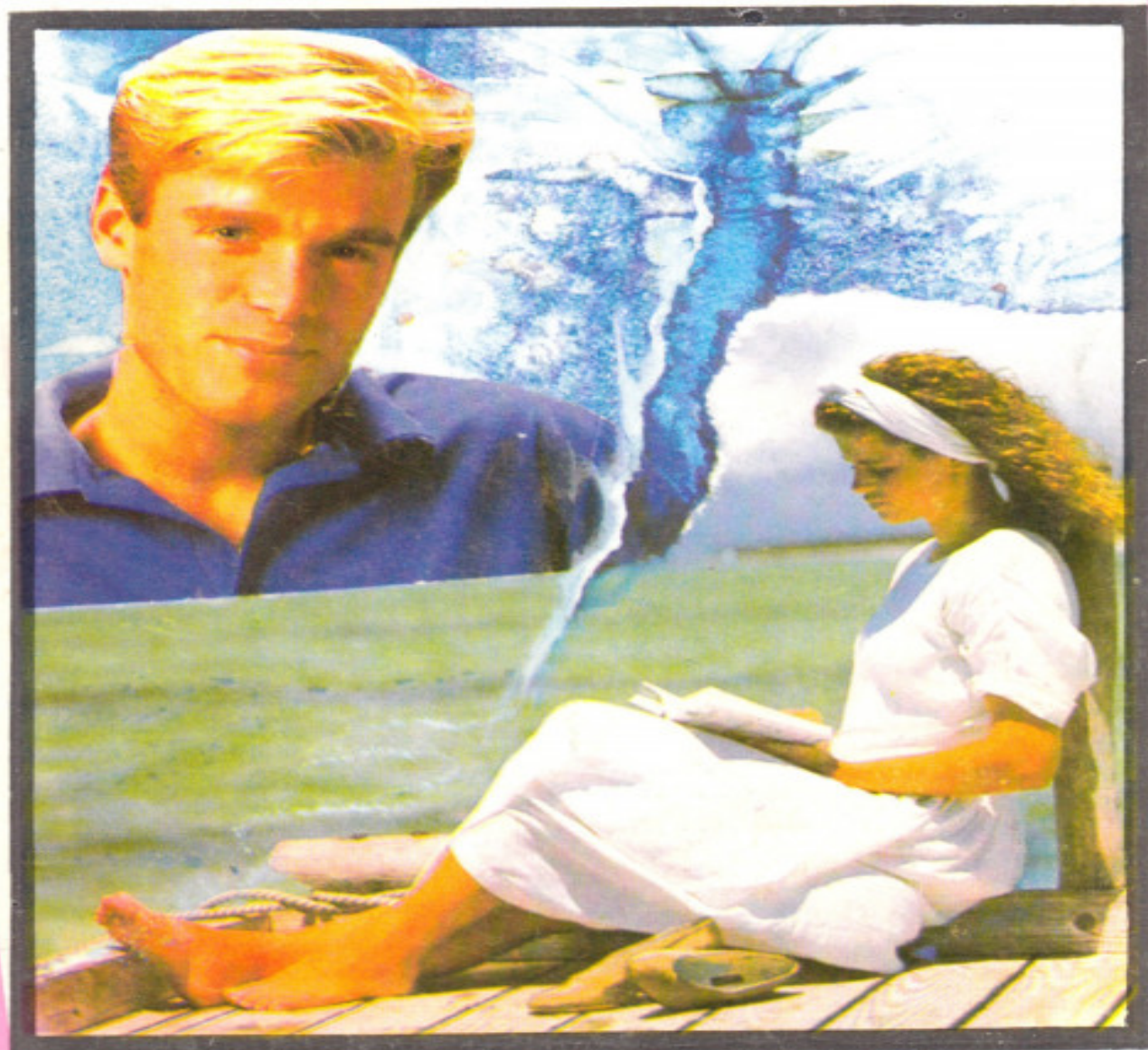

ЛЮБОВНИ РОМАНИ

MADE IN USA

ТЕРИ ТРЮДО

ЕЗЕРОТО
НА МЕЧТИТЕ

ТЕРИ ТРЮДО ЕЗЕРОТО НА МЕЧТИТЕ

Превод: Людмила Иванова

chitanka.info

Очарователната Лий Новак става собственичка на рибарски къмпинг и с това поставя началото на нов период от своя вълнуващ живот. Случайната среща с русокосия красавец Пийт де Марко ще обърка набързо представите ѝ за любовта. Съдбата се опитва да се намеси трагично във взаимоотношенията на двамата, но те са обречени да си принадлежат...

1

Лек вечерен вятър се носеше като шепот над езерото Клирлейк и рошеше тъмната коса на Лий. Тя съзерцаваше светлините на отсрещния бряг, които се множаха с напредването на здрача. Вдишвайки дълбоко, Лий се наслаждаваше на благотворния повей на лятото и се вслушваше в непрестанния плясък на вълните. От време на време долавяше приглушеното ръмжение на някоя яхта, плъзгаща се в нощния мрак далече оттук, някъде към калифорнийския бряг.

За Лий бе все още трудно да свикне с представата, че тази ясна тишина наоколо принадлежеше към новия ѝ живот. Тук, в това спокойно обкръжение, щеше да ѝ бъде по-лесно да се справи с преживяванията си от последните шест години. Но дори и сега, когато бе приела най-сетне факта, че Майк я бе напуснал, беше невероятно трудно да си представи, че на тридесет години ще почне още веднъж съвсем отначало. Вече не изпитваше непрестанната, гризяща я отвътре горчивина, която тежко бе засегнала самочувствието ѝ. Доста дълго бе страдала, че мъжът ѝ я беше напуснал заради друга — тази жена беше бременна и щеше да роди детето, което Лий така много бе искала да му даде. Но накрая все пак Лий бе осъзнала, че животът не е свършил дотук. Сега край езерото щеше да започне своя нов живот...

Стресната от внезапния крясък на няколко патици, шумно спускащи се към развълнуваната повърхност на водата, тя отново си спомни за същинската причина на посещението си при езерото.

Замислено подхвърляше късчета хляб на патиците.

Като раздели и последното къшейче, Лий се обърна и се отправи към къщи. Следващия ден щеше да ходи в Лейксайд. Трябваше да намери майстор за ремонта на прогнилия пристан. Колкото по-скоро се заеме да приведе в ред новата си собственост, толкова по-скоро ще може да открие заведението — един своеобразен рибарски къмпинг.

Мисълта за предизвикателството, което сама си беше поставила, приятно погъделичка нервите ѝ. Да измъкне това западнало предприятие от състоянието на фалит щеше да изисква целия ѝ

търговски усет. В бъдеще нямаше да управлява повече парите на другите, а щеше да залага собствения си капитал и ако не успееше, тя самата щеше да страда от това. Някак си предчувстваше, че ще успее. Това езеро винаги е било мечтата ѝ и се радваше, че отново се беше завърнала при него.

Лий успя да провре белия шевролет в една пролука на паркинга на Мейн Стрийт. Хвърли набързо още един поглед в огледалото, за да провери грима си и отвори вратата на шевролета. Едва беше стъпила на асфалта, когато до нея спря полицейска кола.

— Мадам, все тъй ли слизате — без да погледнете какво има на улицата? Така лесно могат да ви блъснат.

Лий изненадано погледна към полицаия. Ярката слънчева светлина обаче я заслепи и се наложи да засенчи с длан очи, за да види нещо.

— Съжалявам, но не знаех, че върша нарушение.

— Е да, всъщност не сте извършила нищо нередно, но все пак по-добре е да внимавате в бъдеще — отвърна с усмивка полицаият.

Сега, когато можеше вече да го вижда по-добре, Лий се отпусна. Въпреки лекото раздразнение от забележката тя забеляза, че е доста атрактивен. Хареса ѝ, както стоеше пред нея, загорял, с тъмна коса и широки рамене, в униформа и усмихнат. Внезапната изненада от реакцията при вида на непознатия мъж я накара да се изправи и да се дръпне от колата.

— Да, разбира се — промърмори тя, обърна се и продължи пътя си по тротоара.

Когато отваряше вратата на бюрото по труда, Лий съзря в отражението на стъклото, че полицейската кола продължава да стои на същото място. Успя да види също и това, че мъжът зад волана гледа подире ѝ. После тя решително дръпна вратата на агенцията.

На гишето седеше жена на средна възраст, която при появата на Лий вдигна поглед от пишещата машина.

— С какво мога да ви бъда полезна?

— Виждате ли, търся някой, който да направи ремонт на пристана за лодки. Освен това ми трябва чистачка за три дни седмично.

Лий се усмихна неволно, забелязвайки как я оглеждат. Беше страшно довольна, че не е със старите дрехи, които бе носила напоследък всеки ден вкъщи. Наистина дрехите правят човека, помисли си тя.

— Имате ли подходящи хора за мен? Ще платя добре.

— Да, разбира се, заповядайте, мис...?

— Мисис Новак, Лий Новак — тя седна и погледна възрастната жена.

— Е, мисис Новак, ще видя какво мога да направя за вас.

След половин час Лий напусна довольна агенцията. По пътя за магазина мислите ѝ внезапно, без да иска, се насочиха отново към полицая и към странното чувство, обзело я, когато той се беше усмихнал. Откакто Майк я беше напуснал, беше излизала само веднъж с друг и въпросната вечер се беше провалила катастрофално. През цялото време се бе чувствала скована и несигурна. Оттогава беше отбягвала срещите с мъже. Въпреки многобройните благоприятни случаи предпочиташе да не се обвързва с никого. Може би пък е добър признак, че сега така я бе привлякла усмивката на някакъв мъж.

Всъщност това може да означава само, че постепенно се откъсва от Майк. Лий усети, че за пръв път от дълго време насам се чувства отново свободна.

Когато приключи с покупките, Лий се отби в един ресторант да пийне чашка кафе. Едва беше седнала, когато приглушен глас досами нея попита:

— Може ли да седна при вас?

Лий вдигна поглед — право срещу чифт кафяви очи. Когато разбра, че пред нея стои познатия вече полицай, дъхът ѝ секна за момент.

— О, привет — най-сетне успя да изрече.

— Очаквате ли някого?

— Не, можете спокойно да седнете — Лий се опитваше трескаво да прикрие колко много се радва на внезапната среща. Преглътна нервно: — Почивка ли имате?

— Да, почивка — отвърна той и протегна ръка. — Казвам се...

— Ей, Пийт, какво да донеса? — прекъсна го келнерката.

— Добър ден, Бети, едно кафе и ябълков сладкиш — той погледна Лий и продължи: — А за мис...?

— Мисис Новак — тя погледна келнерката. — Чаша кафе за мен, моля.

Когато келнерката се отдалечи, настъпи мълчание. Лий усети, как я преценява.

— Съпругът ви трябва да е много сигурен във вас — каза той. — Ако бяхте моя жена, щях да държа да носите венчалната халка.

В първия момент Лий щеше да му каже да не си пъха носа в чужди работи. Но когато видя подчертания интерес в питащите му очи, тя за своя изненада се чу да отговаря:

— Разведена съм.

Той се усмихна:

— Добре, това е най-хубавата новина, която съм чул за деня.

— Защо? — поде тя.

— Защото сега мога най-сетне да ви се представя и бих искал да ви попитам дали ще излезете с мен на вечеря.

Преди Лий да може да му отговори нещо, келнерката отново застана до масата им.

— Ето двете кафета и сладкиша. Желаете ли още нещо?

— Не, много ти благодаря, Бети.

Лий се беше вторачила в чашата си, сякаш би могла да намери там отговор на ужасното объркване, което забележката му бе предизвикала в душата ѝ. Нещо у този мъж, седнал отсреща, я привличаше с магическа сила. Според нея той изглеждаше много добре, а приглушеният му глас я възбуждаше повече, отколкото би желала да си признае.

— Каквото и да има в чашата ви, трябва да е невероятно интересно!

Тя вдигна изненадано глава и погледна право в очите, които в този момент я наблюдаваха леко иронично.

— Тъкмо си мислех за прибързаните запознанства.

— О, страхувам се, че бях малко настойчив.

— Малко...

Преди тя да успее да продължи, той протегна ръка:

— Казвам се Пийт де Марко, не съм женен и съм достатъчно умен, за да не пропусна шанса да срещна една хубава жена и... да я

опозная по-отблизо, когато я видя.

Лий се засмя, когато стисна протегнатата му ръка.

— Радвам се да се запозная с вас, мистър де Марко.

— Пийт — ръката му усили натиска си. — Може ли да ви наричам на име?

При този въпрос сърцето ѝ неволно заби по-бързо. Лий установи с изненада, че дори малко се беше изчервила, а си беше въобразявала, че вече е излязла от ученическия стадий!

— Разбира се — прошепна тя. — Казвам се Лий.

Пийт отново пусна ръката ѝ.

— Лий, хубаво име.

— Благодаря — отвърна тя.

Няколко минути минаха в мълчание, докато изпиха кафето и изядоха сладкиша. Въпреки че Лий се мъчеше да бъде подчертано отпусната, тя усещаше как я смущава присъствието на този мъж. Късо подстриганата му тъмна коса беше леко къдрава, а за миглите му сигурно не една жена би му завидяла. Беше един наистина безобразно хубав мъж и тя сега пиеше кафе с него.

— Колко време ще останете в Лейксайд? — попита той.

— Отскоро съм тук. Избрах си Клирлайк за ново родно място.

Той отново се показва зарадван.

— Хубаво е да чуеш това. Впрочем, ако преди не съм ви стреснал прекалено — ще дойдете ли днес с мен на вечеря?

Лий се поколеба да отговори и Пийт бързо продължи:

— Следващите пет нощи имам дежурства. С моята професия, за съжаление, не мога да променям работното си време както ми е угодно.

— Разбирам. Просто защото съм отскоро тук, а и тъкмо сме се запознали...

— Ако не се доверявате на своя приятел и спасител, на кого тогава? — попита той дяволито.

Премисли малко, после кимна и отново пое дълбоко дъх:

— Добре. Докога ще работите?

Очите му светнаха.

— До четири.

— Тогава ви предлагам да минете да ме вземете в седем — Лий допи кафето си и изчака отговора му.

— Ако ми кажете и откъде да ви взема, бих бил свръхщастлив. Нали разбирате, не съм така добър като Шерлок Холмс, макар и да нося униформа.

Лий неволно се засмя:

— Да, наистина би било по-добре да ви дам адреса си.

И тя го направи, без да се колебае повече.

Пийт стана, след като прибра химикалката в джоба си.

— С голямо удоволствие бих останал още и бих разбрал какво ви е накарало да купите този западнал рибарски къмпинг и да дойдете насам, но за съжаление трябва вече да отивам на работа. Ще се видим довечера.

Лий беше потънала в размисъл, когато Пийт плати и излезе от ресторанта. Това беше един от най-необичайните дни в живота ѝ. Току-що си беше уговорила среща с напълно непознат мъж, с когото бе разменила само няколко думи!

Когато грабна чантата и пакета с покупките, за да си върви, келнерката отново се насочи към нея.

— Пийт каза, че сте отскоро в града. Казвам се Бети Хейс, а вие сте Лий Новак, нали?

Лий объркано погледна келнерката.

— Да, така е — успя да каже най-накрая.

Жената се усмихна дружелюбно и продължи:

— Радвам се, че се запознахме и се надявам, че ще наминете отново някой път.

— Благодаря, ще го направя.

По-късно, на път за дома, Лий още веднъж си припомни събитията от последните няколко часа. Откакто бе излязла от къщи, беше срещнала един много приятен мъж, беше намерила майстор за ремонта и домашна помощница, беше напазарувала и беше открила ново приятелство. Да, наистина имаше усещането, че Бети би могла да ѝ стане приятелка. Ако, освен това, и днешната вечер бъдеше успешна, то всичко би било перфектно.

2

Приятната мека светлина на вечерните лъчи на слънцето проникваше през жалюзите, докато Лий стоеше пред гардероба и обмисляше какво да облече. За момент спря да търси и се погледна в огледалото. Но се успокои, като видя, че може да е доволна от себе си. Беше много стройна, а сините ѝ очи чудесно контрастираха на черната коса. Кожата с цвят на праскова и сочните устни завършваха облика на една чувствена жена.

В същото време чу шума на моторница. Лий изтича до прозореца и погледна към пристана. Някой тъкмо привързваше лодка. Когато мускулистата фигура се изправи, Лий видя, че това е Пийт.

— О, не — простена тя на висок глас. Дори не беше още облечена, а той бе вече тук. Бързо извади плетена рокля от гардероба и я нахлузи върху себе си, после трескаво изрови чифт сандали от шкафчето. Отгоре на всичко не успя да намери веднага и четката за коса. Тъкмо се канеше да си сложи малко червило и някой почука на вратата. — Момент — извика Лий. Тя пое още веднъж дъх, насили се да се усмихне и отвори вратата.

Пийт безгрижно се беше облегнал на рамката на вратата. Погледна спокойно Лий:

— Здравей! Знам, че е малко рано, но ми хрумна нещо, за което си помислих, че би ви се харесало.

Лий прехапа устни, за да не се изпусне да каже нещо прибързано и отстъпи крачка назад, за да го пропусне. Пийт я последва в хола.

— Няма нищо — отвърна Лий привидно спокойно.

Пийт се усмихна:

— В такъв случай много се радвам. Не искам отново да изглеждам нахален.

Лий разбра, че намеква за разговора им в ресторанта. Тя неволно се усмихна:

— Да ви предложи ли нещо за пиене?

— С удоволствие.

— Какво бихте казали за чаша вино?

— Не бих казал не — Пийт се отправи към малкото диванче и се настани там. Огледа се с интерес наоколо и Лий проследи погледа му. Искаше да разбере на кои неща точно обръща внимание.

Досега не беше имала възможност да подреди къщата по свой вкус, защото собствените ѝ мебели все още не бяха пристигнали.

— Боя се, че тук изглежда ужасно. Все още не съм се обзавела — извини се Лий.

Пийт извърна лице към нея.

— Просто се учудвам как сте успели да почистите тук за това кратко време.

— Моля?

— Когато последния път посетих стария Тед Уайт, къщата приличаше на битпазар.

Лий се засмя.

— Да, трябва да призная, че беше наистина много мръсно. Но някой беше отмъкнал всичките части от мотори, преди да се настаня — тя отиде в кухненския бокс и извади бутилка вино. После напълни две кристални чаши с прекрасното питие.

Върна се отново при Пийт и му подаде едната чаша. Без да каже нито дума, вдигна своята и мълчаливо пи наздравица.

Пийт отвърна на тоста и кимна с одобрение, след като опита виното.

Лий се настани в едно изтъркано кресло срещу него.

— И така, каква е вашата идея?

Пийт се усмихна:

— Помислих си, че бихме могли да отидем с моята лодка в ресторанта на отсрещния бряг на езерото. Там сервират чудесен стек и най-хубавите тиквички, които някога сте яли — той погледна Лий с очакване.

Тя обмисли предложението му. Наистина, беше съвсем различно, ако отидат на вечеря с лодката. Лий тъкмо се канеше да отвърне нещо, но Пийт не я остави да произнесе нито дума.

— Моля ви, кажете да!

Лий се надигна бавно.

— Предложението ви не звучи лошо. И така, смятам, че можем да тръгваме.

Пийт се усмихна, после също се изправи. На един дъх изпи остатъка от питието си и подаде чашата:

— Не би било зле, ако си вземете и някоя лека връхна дреха. Може доста да застуди на връщане.

Малко след това Пийт ѝ помогна да се качи в лодката. Тя леко се заклати, когато и той стъпи вътре:

— Не се бойте, скоро ще пристигнем.

Пътуването по езерото ѝ достави огромно удоволствие и Лий беше почти разочарована, когато пристигнаха при ресторанта.

Пийт я прегърна през раменете, докато влизаха вътре и Лий леко се стегна.

Една дребна тъмнокоса жена ги посрещна с думите:

— Привет, Пийт! Как така отново се мяркаш насам?

— Съжалявам, Норма, но знаеш, работа...

— Разбира се — жената погледна Лий с интерес.

Пийт реагира веднага:

— Може ли да ви представя Лий Новак — братовчедка ми Норма Роси.

Двете жени си кимнаха.

— Пийт ми каза, че тук имало фантастичен стек — каза Лий.

Норма се засмя:

— Та нали купуваме месото от неговото ранчо.

Лий изненадано погледна Пийт.

— Не знаех, че притежавате ранчо и си мислех, че сте полицай.

Пийт вдигна ръка успокоително.

— Аз съм и полицай. Родителите ми имат говедовъдна ферма и в свободното си време им помагам понякога.

Той се обърна към Норма:

— Слушай, ще ни дадеш ли маса или не? Умирам от глад.

— Естествено — отвърна Норма. — Последвайте ме.

След като двамата бяха седнали, Пийт поиска листа за напитките. Лий забеляза как Норма се усмихна, но нищо не каза.

След няколко минути Норма поднесе листа на Пийт. Като подаваше другия лист с менюто на Лий, тя се наведе над нея и прошепна:

— Ще поръча кианти. Винаги го пие — после се изправи отново и попита с подигравателен тон: — Е, реши ли вече какво вино ще

поръчаш?

Пийт върна листа.

— Да, днес ще пия кианти.

Двете жени избухнаха в гръмък смях и той попита объркано:

— Може би ще обясните какво толкова весело има в това?

Норма поклати глава и предостави на Лий да обясни нещата.

— Братовчедка ви ми каза, че винаги пиете кианти.

Пийт изпъшка театрално.

— Съвсем не ми се струва смешно, когато две жени едновременно те притиснат до стената! — после широко се усмихна.

Малко по-късно поръчаха вечерята и Пийт почна да разказва забавни случки от живота си. Така и двамата много се смяха и не беше необходимо много време, за да стигнат до приятелското „ти“.

Когато накрая Норма дойде на тяхната маса, за да отнесе чинийките от десерта, Лий остана изненадана. Времето бе отлетяло като миг и не можеше да повярва, че е била толкова свободна в присъствието на Пийт. От развода насам не се беше чувствувала така леко в компанията на нито един непознат мъж.

Пийт плати сметката, после изведе Лий навън. На улицата той я хвана за ръка и този път тялото ѝ не реагира така недружелюбно.

Лий погледна към небето, обсипано с безброй звезди:

— Не е ли прекрасно тук?

Пийт стисна ръката ѝ малко по-силно.

— И аз мисля така. Затова настоях да ме преместят в Клирлейк.

— Означаваш ли това, че си работил и другаде?

— Да, четири години в Лос Анжелос. И можеш напълно да ми вярваш — бях повече от щастлив, че се магнах оттам.

— Защо? Липсваше ти семейството ли?

Той се спря до лодката и Лий успя да види замисленото му лице на лунната светлина.

— Да, но най-вече ми липсваше селския живот тук. Някои хора обичат големите градове и вълненията, свързани с тях. Лос Анжелос е прекрасно място, ако човек харесва такъв начин на живот. Що се отнася до мен... Е, аз съм, така да се каже, селско момче — той разсеяно потри тила си. — Но за да разбере това, трябваше първо да се запозная със суматоката на големия град. Всъщност вече разказах достатъчно за себе си. Бих искал да разбира още нещо за теб. Това,

което знам досега, е, какви са ти плановете относно рибарския къмпинг.

Пийт наметна палтото върху раменете ѝ и Лий настръхна цяла, когато ръката му докосна врата ѝ. После ѝ помогна да се качи в лодката. Включи мотора и светлините и те бавно се плъзнаха по спокойната повърхност на водата.

Лий беше тази, която прекъсна възцарилото се мълчание.

— Искам да знаеш, колко много ми хареса тази вечер. Много отдавна не бях изпитвала такова удоволствие.

Вместо да отговори, Пийт попита спокойно:

— Нямаше ли да ми разказваш нещо за себе си?

Желанието му да научи подробности за живота ѝ я затрудни. Тя не искаше да излага чувствата си на показ и опита да се измъкне.

— Нали вече ти разказах за предишната си работа и за намерението си да превърна рибарския къмпинг отново в печелившо предприятие.

— Не питах за това.

Тя рязко се обърна към него.

— И какво, моля ти се, искаш да чуеш? Да ти разкажа по-подробно за бившия си мъж или искаш да разбереш защо съм разведена?

Когато Лий забеляза как Пийт гневно стисна устни, отново съжали, че бе реагирала невъздържано.

— Разбира се, че искам — гласът му прозвуча ядосано. — Аз се интересувам от теб, а това значи, че бих искал да узная всичко, свързано с теб. Боже мой! Та аз също ти разказах всичко за себе си!

За да успокои напрегнатата атмосфера, Лий подметна:

— Не, не всичко. Например още не си ми казал на колко си години.

Пийт неволно се разсмя.

— Е, добре, Лий, на тридесет и четири години съм. Сега вече съгласна ли си да ми кажеш нещо и за себе си?

Тя кимна и се зае да разказва за шестте години брачен живот с Майкъл. Когато стигнаха отсрещния бряг, Лий беше приключила историята си. Едва сега усети, че по лицето ѝ се стичат сълзи. Бързо ги избърса с ръка.

На Пийт естествено това не му беше убягнало. Той нежно привлече Лий в прегръдката си.

— Никой от нас не е пощаден от удари, Лий. Но вярвам, че вече е дошло време да оставим миналото зад гърба си.

Топло, пулсиращо чувство заля внезапно Лий. Почувства как дишането ѝ се ускори, когато Пийт я погали нежно по бузата.

За една безмълвна секунда надникна в очите ѝ. Въпреки слабата лунна светлина тя успя да забележи нежния израз на лицето му и да види, че и той беше развълнуван като нея.

Тръпки на възбуда пробягаха по тялото ѝ, когато устните му докоснаха за пръв път нейните. Силните мъжки ръце се плъзнаха нежно по гърба ѝ и тя усети, че ѝ става горещо и студено едновременно.

Но Пийт внезапно я пусна.

— Много, много бих искал да те целуна... но не в тази лодка — прошепна с дрезгав глас.

Лий го погледна. Беше твърде тъмно и не можеше да види лицето му, не можеше да разбере какво става в душата му. Но ако гласът не я мамеше, то целувката го бе развълнувала толкова, колкото и нея.

— Искаш ли да влезеш за едно кафе? — отвърна тя още по-тихо.

И те мълчаливо се отправиха към къщата.

Лий потърси радиостанция, която да предава спокойна музика. Без да се обръща, каза на Пийт:

— Настаня се удобно, докато сваря кафето.

Лий усети, че Пийт е застанал плътно зад нея още преди да я докосне. Той обгърна тялото ѝ с ръце и я притегли към себе си. Много нежно я целуна по слепоочието, отмахна косата ѝ настрани и тя усети устните му върху шията си. Накрая я завъртя в прегръдката си и я целуна по устните.

Неговите устни върху нейните, за нея това бе съвсем естествено усещане и тя отвърна на целувката му с цялата страст, която притежаваше. Прегърна стройното му тяло и после бавно пхна ръка под ризата му. Лий усети гладката, топла кожа на стегнатия му гръб. Той притисна силното си тяло до нея и Лий изпита необуздано

страстно желание, каквото никога преди не беше изпитвала. Започна да милва натежалото ѝ от готовност тяло и тя напълно се забрави.

Лий не се възпротиви, когато Пийт без усилие я взе на ръце и я отнесе през антрето в спалнята. Сложи я нежно на леглото и легна до нея. После я привлече плътно към себе си и скри лице в косите ѝ. Докато обсипваше шията ѝ с целувки, произнасяше някакви неразбираеми думи.

Лий притвори очи и се опиваше от нежността му. Внезапно той вдигна глава и я погледна. В очите му имаше нещо измъчено.

— Принцесо, до полуда ми се иска да продължа..., но ще престана, ако още не си готова за това. Искам всичко между нас да е в хармония.

Лий отвори очи. Все още беше напълно замаяна от страстното желание, което беше събудил у нея.

— Какво каза?

Той въздъхна.

— Не искам да направя грешна стъпка... Колкото и силно да те желая сега и да виждам, че и ти изпитваш същото, все пак имам усещането, че още не си готова за това.

Пийт се дръпна и седна на ръба на леглото. Лий наблюдаваше как пригладва с ръка разбърканата си коса. Дишането ѝ бавно-бавно се успокояваше. Ето го отново това отвратително чувство да бъдеш отблъснат.

Пийт все още седеше на края на леглото, откъм нейната страна и очевидно очакваше някакъв отговор. Лий се бореше с всички сили да задържи сълзите, които бликаха в очите ѝ.

— Благодаря — прошепна тя. — Ако бяхме продължили, утре положително нямаше да се чувствам добре. Но това, което не разбирам, е, как ти разбираш какви са моите усещания.

Той нежно я погали по ръката.

— Просто те слушах, когато разказваше за миналото си. От една страна не искам да се страхуваш от мен, но преди всичко не искам веднага да те загубя. Между нас съществува нещо съвсем необикновено, от което не бива да се отказваме — Пийт стана и я погледна. — Но едно мога да ти призная — не е така просто да се овладее сега. Аз те желая, и това означава, че те желая цялата.

Лицето на Пийт беше леко зачервено и Лий разбра, че наистина му беше коствало усилия да овладее страстта си. За това му беше също толкова благодарна, както и за думите му.

Пийт я вдигна към себе си. Телата им отново бяха съвсем близко едно до друго. Лий го прегърна. За нея това беше изключително вълнуващ момент. Пийт я притисна изведнъж, после постави ръце на раменете ѝ и отстъпи назад.

Близко до вратата той се обърна още веднъж.

— Утре ще дойда в десет, тъй като от четири следобед за съжаление съм дежурен. Съгласна ли си?

Лий сведе поглед надолу.

— Разбира се. Ще приготвя закуска за двама.

— Лий?

— Да? — тя го погледна отново.

— Наистина страшно много ми се иска да остана тук. И за двама ни всичко това е съвсем ново, и би било чудесно, ако не бъде само едно приключение.

— Зная. И аз мисля така.

Вратата щракна зад гърба му и Лий зачака шума на моторницата. Когато не чу нищо, отвори вратата и погледна към пристана. Пийт беше застанал до лодката и гледаше към нея.

Никой от двамата не мръдваше. Най-сетне той разруши вълшебството и запали мотора. Лий гледаше подире му, докато изгуби лодката от погледа си.

Остана още дълго будна в леглото и отново, и отново с наслада си припомняше целувките му. Тялото ѝ беше все още в състояние на възбуда и Пийт невероятно много ѝ липсваше.

3

На следващата сутрин Лий се събуди доста рано. Облече се, след като беше взела душ и тъкмо посягаше да срещне косите си, когато дочу шум от кола пред къщата.

Лий изтича към прозореца и видя Пийт да слиза от автомобила си. Погледна недоверчиво часовника. Та той беше казал, че ще дойде в десет! А сега бе едва седем. На вратата се почука.

— Моля ви, мадам, отворете! Полиция!

— Надявам се, че носите заповед за обиск! — посрещна го тя с усмивка.

— Вместо да се надсмиваш, по-добре е да ми помогнеш да занеса покупки в кухнята — заяви той с престорена обида.

Лий пое един пакет и надникна вътре:

— Яйца?

Пийт я последва в кухнята.

— Да, яйца, шунка и хляб. А освен това взех и пресен портокалов сок.

— На какво дължа тази чест?

— Това е закуската ни.

— Сигурен ли си, че искаше да дойдеш за закуска? Спомням си, че ставаше дума за десет часа — отвърна Лий спокойно.

Пийт я погледна като самата невинност.

— Всъщност разчитах да не забележиш, че идвам толкова рано.

— Казвам го само за твоя информация, Пийт де Марко, и аз не съм от вчера.

Лий се зае да изпразва пакетите, но не успя да довърши започнатото. Пийт я привлече към себе си и я целуна. Лий отвърна с готовност на целувката. Още с първото докосване на устните му по тялото ѝ отново пробяга тръпка. Пийт бурно я притисна към себе си.

Усети ръцете му под блузата си. От докосването им ѝ ставаше ту горещо, ту студено. Отвърщаше със страст на целувките, искаше и той да изпита същото удоволствие като нея. Ръката на Пийт бавно се

плъзна към гърдите ѝ и Лий високо простена. Пийт отново притисна устни към нейните и тя не беше в състояние да се владее повече. С треперещи пръсти посегна към токата на колана му и започна да го разкопчава.

Но Пийт задържа ръката ѝ.

— Моля те, недей — отстъпи крачка назад и твърдо я погледна. — Лий, никак не ми е лесно да се възпирам и не знам, дали бих могъл да издържа още дълго така.

За момент Лий се беше стреснала, когато се бе отдръпнал от нея. Но като чу какво ѝ говори, разбра, че само се опитва да удържи обещанието, което ѝ беше дал предната нощ.

Изчерви се при мисълта за това, което току-що бе направила. Слава богу, Пийт бе проявил повече разум. Беше спазила благоприличието, защото Пийт не бе допуснал да се отиде твърде далеч.

Реши да не приема нещата прекалено трагично и смени темата:

— Какво искаш за закуска?

Той се ухили, докато отговаряше:

— Предпочитам бъркани яйца.

— Тогава предлагам да излезеш за малко от кухнята и да оставиш готвача да се разпорежда в царството си.

— Слушам, мадам.

След двадесетина минути Лий влезе в хола с голяма табла на ръце. Започнаха да закусват.

— Е, не беше ли чудесна тази идея? — попита Пийт.

— Какво точно имаш предвид? — отвърна Лий с насрещен въпрос.

— Че още сега закусваме заедно, вместо да пропилеем цели три часа, през които щяхме да сме далеч един от друг.

— Наистина, това беше добра идея. Струва ми се, че разполагаш с доста такива.

— Радвам се, че го забеляза.

След закуска двамата измиха съдовете и, въпреки слабия протест на Пийт, успяха да го направят дори за рекордно кратко време.

— Какво ще кажеш за това да ме разведеш из целия къмпинг? — попита Пийт след това.

— Защо? — реагира Лий с изненада.

Той се поколеба малко, преди да продължи.

— Искам да видя какво има да се прави тук. Ти спомена, че утре ще пристигне дърводелец, но и аз бих могъл да помогна в свободното си време да оправим по-бързо нещата.

— В никакъв случай! — запротестира Лий. — Не мога да искам от теб в свободното си време да...

— Лий, по-добре е да не се отказваш от помощници, които няма да искат пари от теб. Не би било проява на добър търговски усет.

— О, мога да те уверя, че съм доста добра бизнесменка. И щом като непременно искаш да прекараш тук свободното си време, за да ми помагаш, то веднага ще се съглася.

— Виждаш ли? Ще тръгваме ли сега?

Лий му отправи замислен поглед, после тръгна пред него, като му подвикна през рамо:

— Някои хора много ги бива да командват!

Той я хвана за рамото и бавно я обърна към себе си:

— А някои други хора пък заслужават порядъчен пердах заради изключителната си недружелюбност... но вместо това предпочитам да те целуна.

— Ммм — промърмори Лий и обви ръце около врата му. — Чудесна идея! — а след това го целуна.

Пийт я притисна плътно до себе си. Лий усети как у нея се надига горещо желание. Изведнъж почувства, че не може повече да си поеме дъх, зави й се свят и се отпусна на пода.

Пийт се приведе, вдигна я на ръце, шепнейки прегракнало:

— Не мога да чакам повече, скъпа.

— Знам.

Със спокойни крачки я отнесе в спалнята, пусна я леко на леглото и я целуна.

Лий тихо простена и тялото й се изви, завладяно от страстта. По-добре да умре, ако сега не я вземеше.

Пийт започна да я съблича, бавно, много бавно, като постоянно целуваше коприненомеката й кожа с целувки, нежни като полъх.

Лий потрепери и се притисна още по-плътно към него. Чувстваше силното му тяло прилепнало о гърба й, до бедрата и усети колко много беше възбуден. Издаде лек стон, когато едва доловимо той

погали хълбока ѝ нагоре към талията, а после плъзна ръка надолу по бедрата.

— Пийт — прошепна тя дрезгаво, докато обгръщаше с ръце тила му.

Ръцете на Пийт продължаваха своето възбуждащо пътешествие по тялото ѝ, дълго потисканата страст вземаше все по-голямо надмощие над нея. Когато обхвана гърдите ѝ, Лий имаше чувството, че ще умре от желание. Тя задиша по-учестено, изви се назад като дъга и позволи на Пийт да проучи с устни цялото ѝ тяло. Всяко негово докосване я караше да потръпва и тя се наслаждаваше на всеки миг. В началото колебливо, а после все по-самоуверено започна да извива тялото си. И все по-бурно ставаше желанието ѝ по него.

Внезапно Лий се освободи от прегръдката му. Пийт я погледна объркано, но тя само се усмихна и почна да разкопчава ризата му. След това я дръпна от едрите му рамене и я пусна небрежно на пода. С треперещи пръсти разкопча ципа на панталона и провери ръка вътре.

Пийт едва се владееше. Предпазливо се освободи от ръката ѝ и се съблече. Отново легна до нея, погали гърдите ѝ отстрани, хълбоците, вътрешната страна на коприненомеките ѝ бедра. Лий извика, но той заглуши вика ѝ със страстна целувка.

Когато проникна в нея, Лий затаи дъх, но не успя да сподави стенанието си. В началото Пийт се движеше съвсем бавно, после постепенно ускори движенията. Лий притвори очи, опивайки се от бурните, омайващи токове, разтърсващи тялото ѝ. Пийт отново и отново я довеждаше до границата на екстаза, задържаеше го, докато накрая и двамата едновременно достигнаха кулминацията на страстта.

Дълго след това те останаха да лежат, плътно прегърнати, един до друг, без да произнесат нито дума.

Следобедът Пийт наистина се залови за боядисването на къщата. Лий го наблюдаваше и размишляваше объркана върху едно изречение, което ѝ беше казал, след като се бяха любили.

„Не бях почтен с теб“. Какво ли имаше предвид?

За съжаление нямаше възможност да разбере нещата, защото скоро почваше дежурството му. Дори имаше вероятност да закъснее.

— Ще дойда пак утре по обед и ще излезем да обядваме заедно.

Лий се замисли за миг. Беше планирала доста неща за следващия ден и в първия момент беше склонна да откаже. Но от друга страна пък искаше да види отново Пийт. Може би щеше да ѝ се удаде възможност да го попита защо смята, че не е бил почтен с нея.

Накрая все пак отговори:

— Съгласна съм, но бих предпочела да не обядваме навън. Имаш ли нещо против, ако вместо това хапнем нещо у дома?

Той одобри и се сбогува с продължителна целувка. И на двамата им беше трудно да се разделят. Лий махаше дълго подире му, когато потегли с колата.

— Вие ли сте мисис Новак? — попита високият, леко приведен мъж.

— Да, аз съм.

— Идвам от агенцията. Тук имало да се вършат доста неща.

Лий огледа човека пред себе си, който правеше впечатление на добродушен тип. Отдавна беше минал петдесетте, изглеждаше спретнат и порядъчен.

— Да, действително имам нужда от помощ — отвърна тя. — Както сигурно вече сте забелязали, тук всичко е доста занемарено — тя посочи с широк жест наоколо.

Погледът му проследи ръката ѝ.

— Ще струва обаче куп пари.

Лий въздъхна.

— Знам... но и аз ще работя. Ще ви плащам по обичайната тарифа. Съгласен ли сте?

— Ако не бях, едва ли щях да съм тук.

Тя протегна ръка:

— Тогава — да сключваме сделката, мистър...?

— Палмър, но може да ми казвате и Ед.

Лий стисна ръката му.

— Добре. А аз се казвам Лий.

Малко по-късно Лий се бе заела да търка пода, когато почувства, че някой я наблюдава. Като се огледа, видя една жена пред себе си. Изглеждаше още много млада и създаваше впечатление за несигурност.

Жената се приближи към нея.

— Мисис Новак? Аз съм Линда Уотсън и идвам от бюро по труда.

Лий се изправи.

— Привет, Линда. Хубаво е, че идвате. Тук наистина ми трябва помощ за чистенето — и тя обясни какво имаше да се прави.

Когато Пийт пристигна на обяд, Лий запозна двамата един с друг.

— Пийт, нека ти представя новата си помощничка, Линда Уотсън.

— Не сме ли се виждали някога по-рано? — попита той.

Линда кимна неувверено.

— Да, много отдавна, при приятелката ми Тери. Тогава посещавахте Карън.

Изразът на лицето на Пийт се промени мигновено. Току-що се беше усмихвал, а сега изглеждаше като издялан от камък.

— Съжалявам, но се боя, че не мога да си спомня — той прегърна Лий през рамо. — Моля ви да ни извините засега.

Малко след това, когато останаха сами, Лий попита:

— Не смяташ ли, че реакцията ти преди малко беше твърде груба?

Той отвърна невъзмутимо:

— Съжалявам. Понякога забравям доброто си поведение.

Лий не отговори нищо, само го погледна замислено. Тази Линда вероятно бе улучила някакво уязвимо място у него, но както изглежда, той не смяташе за необходимо да ѝ дава на нея, на Лий, някакво обяснение.

За обяд седнаха в хола. Пийт беше донесъл салата, която сам приготви. Погледна към Лий с очакване, когато тя вкуси.

Тя кимна с одобрение:

— Чудесна е!

Той преглътна гордо първо похвалата, преди сам да посегне.

— Радвам се, че ти е вкусно. Всъщност салатите не са моя специалитет. Най-често си правя бъркани яйца, хамбургери или пица.

— Дълбоко замразена пица?

— Разбира се. Но моля те, не казвай на мама, като я видиш в неделя.

Лий не можеше да повярва на ушите си. Той искаше да я запознае с майка си. Изобщо не беше очаквала такава нещо от него. На Майкъл на времето му бяха необходими месеци, преди да я представи на родителите си.

— Тази неделя ли? — поинтересува се тя.

Пийт кимна.

— Именно. Така ще можеш най-сетне да видиш ранчото ни.

— Всичко това звучи много хубаво, но за съжаление няма да стане.

Той сбърчи чело.

— Защо не?

— Съвсем просто: защото имам прекалено много работа.

— Много бих искал обаче да ти представя някого, който ми е безкрайно скъп.

Лий неволно се усмихна:

— Но нали винаги мога да се запозная с майка ти!

— Не говоря за майка си, говоря за сина си.

— Синът ти? — Лий го погледна слисано.

— Да.

За момент Лий сякаш онемя. Пийт имаше син!

— Не ми ли беше казал, че си сам?

— Това е вярно. Аз съм разведен. Но на мен ми бяха дадени родителските права. Хайде, Лий, престани, нали и ти си разведена!

— Изобщо не става дума за това! Това, което мразя до смърт, е да ме лъжат.

— Не съм лъгал. Искях само да изчакам, докато се опознаем по-добре.

Усети, че той наистина мислеше така и изведнъж съжали, че е избухнала. Но й трябваше още време, за да приведе в ред чувствата си.

— Добре тогава, ще ти направя едно предложение. Сигурно ти е ясно, че първо ще трябва да се справя с тази новина. Така че какво ще кажеш, ако в някой от следващите дни седнем и обсъдим на спокойствие тези неща?

Той сви рамене:

— Както искаш.

След тези думи се обърна към вратата и излезе.

Лий продължаваше да стои в стаята. Чу как отвори вратата на колата и внезапно ѝ хрумна нещо. Бързо излезе при Пийт, който тъкмо се канеше да запали мотора.

— Пийт, ти може би нямаше да ми разкажеш тези неща, ако Линда не беше споменала някого на име Карън. Това беше твоята бивша жена, нали?

— Боя се, че да — промърмори той.

Лий се замисли.

— Сега ми се поизясниха някои неща.

— Наистина ли?

Но на този въпрос Лий не можа да даде отговор.

Лий току-що беше приключила телефонния разговор с майка си, при който предпазливо се беше опитала да ѝ обясни, че не желае посещение от родителите си през следващата седмица. Първо искаше да приведе в ред своя нов дом. Майка ѝ се съгласи с това желание с голяма неохота.

След като остави слушалката, Лий стана, за да си приготви обяда. В този момент някой почука на вратата. Лий излезе, за да отвори. Пред нея стоеше Пийт.

— Нося ти предложение за мир — поздравявай го, поднасяйки ѝ червена роза.

Тя се засмя от сърце.

— Направо си невъзможен! Как ли бих могла да ти се сърдя!

— Най-добре е да не се сърдиш — отвърна Пийт и се усмихна.

— Тъкмо се канех да си приготвя нещо за ядене. Гладен ли си?

— И още как, но не мога да остана толкова време. Ще можем ли сега да поговорим за Дони?

Лий го погледна въпросително:

— Дони е синът ти ли?

Пийт кимна.

— Той живее при близките ми в ранчото. Виждам го само в края на седмицата.

— А майка му?

— Ние се споразумяхме да го посещава, когато има свободно време.

— Наблизо ли живее?

— Не — отвърна той тихо.

Лий с мъка овладя ревността си. Освен това беше доста глупаво да ревнува при тези обстоятелства от предишната му жена, която дори не познаваше.

— Кажи, много ли те притеснява, че имам син?

— О, не! Как ти хрумна? Ах, смяташ, че заради вчера... Безкрайно съжалявам, че избухнах. Но и Майкъл винаги ме е лъгал и просто не мога да търпя, когато някой ми говори неистини.

— Но и ти никога не си ме питала дали съм бил женен, а само дали съм сам.

— Ммм, спомням си. Беше глупаво от моя страна. Ако си съгласен да забравим историята, то бихме могли да опитаме още веднъж.

Пийт се засмя и я притегли към себе си.

— Ще дойдеш ли в неделя с мен на ранчото, за да се запознаеш със сина ми?

— С удоволствие. На колко е години?

— Скоро ще стане на пет.

Лий се замисли. Странно защо, но беше предполагала, че момчето е по-голямо. Щом като детето е толкова малко, то и разводът на Пийт не е бил много отдавна.

— Нещо не е наред ли? — прекъсна Пийт мислите й.

Лий поклати глава.

— Не, просто си мислех как ли ще реагира синът ти на мен. Дано да ме хареса.

Пийт се ухили.

— В това съм съвсем сигурен.

— Пристигнахме — каза Пийт и изключи мотора.

— Никога не си ми казвал, колко е хубаво при вас — каза Лий и огледа с възхита прекрасната околност.

— Е, просто не искам да се хваля.

— Това май не е съвсем вярно. Откакто те познавам, ти все се мъчиш да ми се харесаш.

Пийт се засмя.

— Да тръгваме ли? — той й отвори вратата, за да може да слезе от колата.

— Знам, че звучи глупаво, но някак си изведнъж се притесних — призна Лий.

— Не е необходимо. Изглеждаш чудесно и знам, че всички ще ти се възхитят — Пийт забеляза, че Лий внезапно се стегна и се втрени в

нещо зад него. Той се обърна. — Хей, Дони, ела и целуни татко! — той се спусна с разперени ръце към момчето, което вървеше насреща му.

Лий стоеше спокойно до тях и наблюдаваше сърдечното посрещане. Беше очевидно, че този мъж обича сина си.

— Дони, искам да ти представя една своя добра приятелка. Това е Лий Новак.

Дони я погледна с големите си очи.

— Здравейте.

Лий преглътна, после протегна ръка.

— Радвам се да се запознаем.

Малката ръчичка се плъзна в нейната. Около устните му заигра стеснителна усмивка, на която Лий отвърна почти също толкова стеснително.

— Баща ти ми каза, че обичаш състезателните коне, затова ти донесох една такава игра на карти. Дано да я нямаш — тя бръкна в чантата си и извади картите, заедно с още нещо. — Тук има и дъвка, но първо ще трябва да попиташ баща си или баба и дядо, дали можеш да я дъвчеш.

— Ще попитам — отвърна тържествено момчето.

Лий погледна Пийт въпросително. Топлотата в погледа и възхищението я увериха, че се е справила с тази деликатна ситуация. После тримата влязоха в къщата. Лий остана изненадана от стилното обзавеждане.

Малко след това при тях дойде дребна тъмнокоса жена. Тя сигурно беше майката на Пийт. С черните си очи тя сякаш надникна в най-интимните кътчета на душата на Лий, а после — като че ли й беше харесало това, което видя там — тя й се усмихна приятелски.

— Добре дошла в дома ни, мисис Новак!

— Благодаря! Но, моля ви, наричайте ме Лий!

— Да, разбира се. Няма ли да седнете?

Седнаха и мисис де Марко помоли с поглед Лий за извинение.

— Съжалявам, че мъжът ми още го няма, но трябваше да свърши нещо в обора. Скоро ще дойде.

— Мога да си представя колко много работа носи със себе си една такава ферма.

— Така е. Ако Пийт се беше съгласил най-сетне да напусне полицията и да помага през цялото време тук, тогава и баща му

нямаше да има толкова много работа.

Пийт взе Дони на ръце и се изправи.

— По този въпрос можем да поговорим и друг път. А сега, ако ни извиниш мамо, бих искал да покажа на Лий нашето имение.

— Винаги избягваш тази тема — отвърна майка му. Тя се обърна с въздишка към Лий: — Моля да ме извините, скъпа, но пак съм навлязла напълно в ролята си на майка, както би казал Пийт. Но както и да е, сигурно ще искате да поостанете малко сами. Не забравяйте обаче, че обядът е след час.

Пийт се усмихна и пусна Дони на пода.

— Това с положителност няма да забравим. А сега ни извини, мамо — с тези думи той се обърна и тръгна да излиза.

Лий и Дони го последваха, хванати за ръце. Когато се озоваха навън, Пийт я прегърна с ръка през рамо, докато Дони почти в същия миг се хвана за свободната му ръка.

— Елате да видим оборите. Искам да се запознаеш и с баща ми — поясни Пийт.

Когато се приближиха, от обора тъкмо излизаше едър, висок мъж с побелели коси. Лий веднага разбра, че това можеше да бъде само бащата на Пийт. Приликата между двамата беше поразителна.

— Значи вие сте Лий — каза възрастният човек.

— Да, но се боя, че ви пречим да си вършите работата.

— Не, вече привърших — той избърса дясната си ръка в една червена носна кърпа, преди да се здрависа с Лий. — Добър ден, казвам се Доналд де Марко.

— Приятно ми е да се запозная с вас, мистър де Марко.

— Наричайте ме спокойно Дон. Защото наистина предпочитам това.

— Добре, мистър... Дон! — Лий се усмихна малко смутено.

— Дядо, баба каза да почистиш, преди да обядваме. А дотогава сигурно остава малко време — обади се Дони.

Мистър де Марко погледна усмихнато внука си.

— Слушам, момчето ми. Хайде, ела да влезем сега вътре и да почистим — Дон хвърли съзаклятнически поглед на малкия, преди да продължи: — Пък и ми се струва, че татко ти иска да остане за малко само с Лий.

Лий се изчерви, когато старият и детето се отдалечиха от тях.

— Можем вече да смятаме, че наистина сме сами — отбеляза Пийт и се усмихна развеселен.

Лий беше невероятно щастлива. Въпреки целия си интерес към семейството на Пийт, сега беше доволна, че е сама с него. Той нежно я привлече в прегръдката си, а целувката, с която покри устните ѝ, накара цялото ѝ тяло да потръпне. Усети пулсирането на кръвта във вените си.

— Татко? — беше гласът на Дони. — Татко, къде си? Яденето е готово!

Пийт се изправи с въздишка.

— Е, всичко се подрежда чудесно. Точно в най-подходящия момент.

Лий внезапно се засмя, но се овладя, доколкото ѝ се удаде.

Пийт я пусна и се отправи към вратата на обора.

— Тук сме, сине. Можеш да изтичаш и да кажеш на баба, че идваме веднага.

Скоро след обяда се сбогуваха и поеха обратно към града. В светлината на залязващото слънце природата изглеждаше още по-красива, отколкото през деня.

Двамата пътуваха мълчаливо в колата, докато Лий каза внезапно:

— Това беше най-хубавият следобед от доста време насам.

— Звучи успокоително. Родителите ми се радваха, че се запознах с теб, освен това знам, че и Дони те харесва.

Тя го погледна със съмнение.

— Сигурен ли си?

— Кое ли малко момче не би се радвало, някоя „симпатична леличка“ да му подари карти за игра със състезателни коне!

Лий се засмя.

— Мисля, че знам какво имаш предвид. Аз също харесах Дони. Той е чудесно момче. А че толкова много прилича на теб... Всъщност как изглежда майка му?

Пийт мигновено стана сериозен.

— Ще ми кажеш ли как ти хрумна този въпрос?

— Виждаш ли, малките момчета могат лесно да изпитат чувство на неприязън към жени, които се появяват в живота на бащите им, поне когато изглежда, че искат да поемат ролята на майката.

— Аха, най-сетне дойдохме до същността на проблема: Карън.

— Признавам, че се безпокоя заради нея — отговори Лий.

— Но защо? — избухна внезапно Пийт. — Та тя няма нищо общо с нас.

— И още как! Все пак тя е майка на Дони, а той е твой син! Независимо от това, че ти имаш родителските права.

Пийт намали и спря в страни на пътя. После се обърна към нея и я хвана за раменете.

— Слушай сега. Карън и аз се оженихме, защото бяхме заплени един от друг, а не защото се обичахме. И с течение на времето нещата се объркаха. Единственото хубаво нещо, което произтече от тази връзка, е Дони. И благодаря на небето, че го има.

Сълзи проблеснаха в очите на Лий.

— Съжалявам... не исках да се стигне дотук.

— Не, аз съжалявам. Не биваше да избухвам така срещу теб — той я прегърна и я целуна. — Но моля те, не плачи. Ако има нещо, което да мразя, това са сълзите.

Лий се овладя.

— Знаеш ли какво? Вкъщи имам бутилка кианти, която само това и чака — да бъде изпита.

— Не е лошо като идея — засмя се Пийт и натисна педала на газта.

Бяха прекарвали незабравима нощ. На следващия ден Пийт трябваше да бъде отново на работа и Лий отиде сутринта в същия ресторант, където се бяха запознали с него. Климатичната инсталация на заведението ѝ подежда като приятна отмора след горещината навън.

— Здравейте, Лий. Драго ми е да ви видя отново.

— Благодаря. Как сте?

— Ами като изключим това, че ме болят краката, всичко е чудесно — Бети се усмихваше измъчено.

— Вие сте все пак щастливка, защото мен ме боли всичко. Последните дни имах много работа. Тази сутрин дадох обява, защото вече мога да открия рибарския къмпинг. Мистър Палмър работи до вчера, а след това почиствахме заедно с Линда.

— Линда много работи, нали? Ще я задържите ли при себе си за по-нататък?

— За следващите месеци със сигурност.

В този момент Пийт влезе в заведението и двете жени прекъснаха рязко разговора.

Пийт се приближи и се усмихна.

— Видях колата ти навън...

Лий кимна.

— Да, имах да уреждам някои работи в града.

— Как е Дони? — попита Бети.

— Добре. Тормози ме непрекъснато с желанието си да идем заедно в Сан Франциско.

— Да, такива са си децата — отвърна Бети с широка усмивка.

— Не би ли искала да дойдеш с нас? — обърна се Пийт към Лий.

— О, не зная. Възможно е още утре да пристигнат първите ми клиенти — поясни тя.

Той сви рамене.

— В такъв случай няма да дойдеш.

Такава реакция Лий наистина не беше очаквала. Макар да знаеше, че Пийт бе приел отговора ѝ, все пак беше предполагала, че поне би реагирал с разочарование. Това равнодушно поведение я стресна донякъде. Бети трябваше да обслужва нови клиенти и така Пийт се извърна към Лий и каза тихо:

— Липсваше ми.

— Изминали са само няколко часа, откакто се разделихме — отвърна тя.

— Зная, но това време ми се стори цяла вечност — забеляза с широка усмивка Пийт.

Лий не можа да устои и се засмя:

— Ти си непоправим.

— Знам.

Следващите петнайсетина минути изминаха в приятно бърбрене за незначителни неща, а накрая те се уговориха Лий да придружи Пийт и Дони по време на някое конно състезание, щом ѝ се удаде време. Едва по-късно, когато размишляваше върху разговора, Лий осъзна, че Пийт в края на краищата пак беше получил точно това, което бе искал в началото.

„Бог да ми е на помощ с този мъж! — помисли си тя. — Той наистина знае как да ме накара да сменя мнението си“.

След няколко дни Пийт я покани в апартамента си. Лий беше страшно любопитна да види жилището му. Но остана все пак малко разочарована, когато най-сетне влязоха вътре, защото жилището се състоеше само от малка спалня над някакъв гараж. Но поне на една от по-хубавите улици в града.

— Учудвам се, че живееш в толкова евтина квартира — каза Лий. Той я погледна изненадано:

— Защо?

— И аз не знам точно защо. Може би е така странно, именно защото си имаш друг толкова красив дом.

— Шейсет мили път всеки ден е просто прекалено, затова нямах друг избор. Влизай, а аз ще отворя бутилка вино — той влезе в малкия кухненски бокс, за да донесе бутилката.

Лий огледа обстановката и бе принудена да признае, че ѝ харесва. Когато Пийт се върна с бутилка и две чаши, тя побърза да каже мнението си.

Пийт се усмихна.

— Знаех си, че ще ти хареса. Хайде, сядай.

Но вместо да седне, Лий прекоси стаята и почна да разглежда снимките, закачени на стената.

— Това е Дони на пет месеца — обясни Пийт, забелязвайки, че с особен интерес разглежда една от фотографиите.

— Много е сладък! — Лий се обърна към него: — Пийт, защо всъщност родителските права за детето си поел ти?

По лицето му пробягна сянка:

— В началото и двамата имахме родителски права. Но Карън се омъжи повторно и новият ѝ съпруг не искаше Дони при себе си. Затова тя се отказа от детето.

— Много съжалявам заради Дони.

Горчива усмивка се появи върху устните на Пийт.

— Да, не беше лесно за момчето, поне в началото. Но междувременно Дони преодоля всичко това — той я прегърна с ръка. — По-добре е обаче да поговорим за нас двамата. Би ли искала да останеш днес тук, при мен?

Лий поразмисли малко. Тя обичаше Пийт и искаше да бъде с него, но да прекара само няколко пламенни часа, това ѝ беше твърде малко.

— Е? — настояваше той.

Тя колебливо се освободи от прегръдката му.

— Не тази нощ, Пийт. Не съм така убедена, че това би било добре.

Няколко секунди нито един от двамата не пророни нито дума. Накрая Пийт така силно постави чашата на масата, че Лий изплашено трепна.

— По дяволите, може би ще ми кажеш какво ти става?

Лий преглътна, долавяйки гняв в думите му:

— Причината е, че... Е, добре, просто не зная, доколко сериозно се отнасяш към мен.

— Лий! — той я стисна за раменете. — Наистина ли си мислиш, че за мен си само бегла авантюра? Не разбираш ли колко много се

нуждая от теб?

И преди Лий да може да отговори нещо, я привлече в прегръдките си и я целуна със страст.

В първия момент Лий беше така изненадана, че не можеше да мисли разумно. Но после отблъсна Пийт от себе си.

— Моля те, недей.

Той я погледна объркан.

— Лий, нима не чу какво ти казах? Имам нужда от теб и...

— Но очевидно не ме обичаш, иначе отдавна да би ми го казал. А между „нуждая се“ и „обичам“ разликата е от небето до земята.

Пийт я гледаше слисано:

— Това не е честно.

— А ти, Пийт? Честен ли си?

Вместо отговор той промълви почти беззвучно:

— По-добре е да те откарам вкъщи, защото всъщност само се въртим в кръг.

— Вкъщи? Сега? — Лий изглеждаше объркана.

— По дяволите, какво в края на краищата искаш? — кипна Пийт.

— Мисля, че и сама не знам точно.

— Съвсем ще те объркаш — въздъхна дълбоко той.

Сърцето ѝ биеше толкова силно, че се запита дали не го чува.

— Пийт, та как да го кажа, без да изглежда глупаво. Просто наистина се влюбих...

Пийт я изгледа внимателно, преди да каже:

— Много би ми се искало да узная защо мислиш, че аз искам да поддържам само лека любовна връзка?

Тя помръдна с рамене.

— Сама не мога да си отговоря.

— И тъй, за да е ясно веднъж завинаги, чуй: О-би-чам-те!

— Точно това исках да чуя — отвърна развълнувано Лий и го прегърна.

Пийт склони глава над лицето ѝ и тъкмо устните му докоснаха нейните, телефонът иззвъня нервно.

— Проклятие! — изруга той и вдигна слушалката.

И Лий можа да чуе, изпитвайки дълбоко разочарование, че викат Пийт по спешност.

Пийт де Марко затвори телефона и заговори с подчертано сериозен тон:

— Съжалявам, но се налага да изляза по служба. На аутобана е станала тежка катастрофа и веднага трябва да замина за там.

— Често ли всъщност ти се случва да поемаш внезапни дежурства?

— Зависи. Щом е полицай, човек трябва да е готов винаги да се включи в акция.

Лий вдигна примирително ръце.

— Навярно ще трябва да приема нещата такива, каквито са. Да те изчакам ли тук?

— Мисля, че май няма смисъл. Най-вероятно е да остана до късно. По-добре ще е да си тръгнеш сега. Моля те да ме извиниш, ако бях предвидил...

— Няма нищо. По-добре тръгвай — отвърна Лий и го целуна нежно.

Лий лежеше от доста време, но сънят все не идваше. След като се въртя нервно няколко часа и не успя да заспи, отново се облече и излезе от къщи. Искаше да почака Пийт, докато се върне от дежурство. Паркира колата пред неговото жилище и заизкачва решително стъпалата. Влезе и се настани на канапето. Въпреки че допреди малко се беше чувствала страшно бодра, сега изведнъж ѝ се приспа.

Събуди се, когато някой помилва лицето ѝ.

— Хей, скъпа, събуди се!

Тя примигна.

— О, ти си вече тук!

— Мислех си, че ще си отидеш у дома.

— Това и направих.

— Извинявай, не ми се сърди, но вече е доста късно. Не би ли могла все пак да ми обясниш по-точно? — отвърна Пийт и се прозина.

Лий се протегна сънливо и започна да обяснява.

— Намирам, че е чудесно, дето си се върнала! — Пийт я прегърна с нежност.

Тя обви ръце около врата му и с удоволствие се остави на целувките.

Той вдигна глава и я погледна закачливо.

— Има си предимства, дете не носиш сутиен.

— И аз смятам същото — отговори Лий с широка усмивка.

— Собствено сега би трябвало да съм потресен от такава волност.

— Глупости. Та на теб ти харесва това. Току-що го каза.

Той не отвърна нищо, а с опитни пръсти разкопча блузата ѝ и погали с устни гърдите. После почна съвсем бавно да я съблича, като не преставаше да милва нежно чувствителната ѝ кожа.

Отначало Лий просто се наслаждаваше на ласките и се държеше съвсем спокойно, но сетне ѝ се прииска да усети тялото му и също почна да го освобождава от дрехите му.

В очите ѝ проблесна откровено желание, когато видя силното му тяло. Тя се изчерви леко, забелязвайки очевидния ефект, който голото ѝ тяло бе предизвикало у него.

Пийт я милва безкрайно дълго, докато на Лий ѝ се стори, че не би могла да издържи повече. Тя се притисна прелъстително и когато най-сетне го усети в себе си, тялото ѝ се изви към неговото. Пийт я държеше много здраво, те се движеха в един и същ ритъм, докато едновременно достигнаха връхната точка на страстта.

— Лий.

Гласът на Пийт достигаше до съзнанието ѝ доста неясно.

— Ммм?

Целуна я нежно по бузата.

— Съжалявам, че трябва да те събудя, но нали искаше днес да откриеш рибарския къмпинг.

Лий скочи уплашено.

— О, Боже, съвсем забравих — изстена тя. Едва тогава забеляза, че Пийт е прекалено сериозен. — Тежи ли ти нещо?

— Знам, че много държиш на къмпинга, но имам странното чувство, че работата ти те отдалечава от мен.

— Как ти хрумна това точно сега?

— Виждаш ли, всъщност се бях надявал ремонтът да продължи малко повече. Тогава бихме имали още малко време, за да се опознаем по-добре. Но когато вече отвориш къмпинга...

— Боиш се, че няма да можем да се виждаме така често, това ли е — довърши Лий започнатото изречение.

— Не, нямам предвид това.

Лий го погледна въпросително.

— А какво тогава?

— Честно казано, мисля си, че тогава няма да мога да те виждам винаги, ако имам нужда от теб.

— Това шега ли е? — Лий го гледаше смаяно.

Тя разбираше наистина какво имаше предвид, но начинът, по който го каза, намираше вече за прекалено безсрамен.

— Действително притежаваш странен маниер да правиш комплименти.

— Но, Лий, нали вече ти казах колко много те обичам!

— Тогава го докажи още веднъж — отвърна тя и по устните ѝ заигра дяволита усмивка на съблазнителка.

Пийт се приведе над нея и я целуна.

— И дума да не става! И без това е по-добре да се обличаш вече!

Тя се поколеба.

— Сега?

— Разбира се. Кой иска да прави откриване днес: ти или аз?

— Има наистина известна доза истина в това.

Лий се остави с готовност да я издърпа от леглото. За миг той я притисна нежно до себе си, след което тя влезе в банята.

Следващата седмица Лий имаше толкова много работа, че дори не намираше време да помисли за Пийт. Той ѝ беше звънял няколко пъти и макар че много ѝ липсваше, неговите обаждания ѝ помагаха да се справи със самотата. Но от друга страна Лий беше доволна, че има толкова много ангажименти, защото знаеше, че Пийт прекарва всяка свободна минута във фермата на родителите си.

Някога, Лий беше уверена в това, той щеше да се откаже от службата си и да се отдаде изцяло на ранчото. Как щеше да изглежда връзката им в такъв случай — тя можеше само да прави предположения. Тайничко в себе си мечтаеше за съвместно бъдеще с Пийт и Дони и таеше слабата надежда, че Пийт мечтае за същото. Усмихна се неволно, като си спомни отново как като дете беше идвала често тук, на езерото, и как още тогава искаше да живее на това място.

Лий беше така потънала в мислите си, та изобщо не разбра, че някой отвори вратата.

— Лий?

Тя вдигна изненадано глава и го погледна.

— Ти? Мислех, че ще работиш във фермата.

Пийт се усмихна.

— Трябваше, наистина, но копнежът по теб ме доведе тук. Много ми липсваше.

— И ти на мен — прошепна Лий.

Той я наблюдаваше с поглед, натежал от желание:

— Знаеш ли всъщност колко си хубава, когато не очакваш някой любовник?

— Маниерът ти да правиш комплименти е наистина умопомрачителен!

Пийт се засмя.

— Вярно е, това е една от най-големите ми способности.

— Не може да се каже, че си самомнителен — отвърна Лий и очите ѝ светнаха дяволито.

Той я привлече в прегръдката си:

— Не, но как ти хрумна? — запита, миг преди да я целуне.

Тя отвърна с готовност на целувката, но Пийт изпъшка тежко:

— Цял ден бих могъл да те целувам, но ще си имам огромни неприятности с майка ми, ако не те доведе навреме за обяд.

— Обяд? Не си спомням да сме се уговарили.

— Извинявай, моля те, но съвсем бях забравил да те попитам. Можем ли вече да тръгваме?

— Почакай малко! Може би ще трябва да ти припомня, че трябва да поддържам и заведението?

— Моля те, Лий, не може ли Линда да те замести по изключение за няколко часа? Знам, че е тук, защото колата ѝ е отпреди.

— Навярно би могла — отвърна Лий. — Но не за това става дума в момента.

— А за какво става дума?

Лий въздъхна:

— Не мислиш ли, че и сама мога да решавам къде да отида и какво да направя? Защото отдавна съм излязла от възрастта, в която други решават вместо мен.

Пийт сбърчи чело.

— Трябва ли да означава това, че не искаш да дойдеш с мен?

— Поне не непременно — отвърна Лий.

— Скъпа, бъди така добра и престани да играеш ролята на „мъчна“ жена. Много ми липсваше и ми се иска да бъдем заедно.

Лий постоя малко, без да продума, след това кимна с глава.

— Добре, потърси Линда и ѝ обясни всичко, а аз ще се преоблека през това време — когато стигна до вратата, тя се обърна още веднъж към Пийт: — По-добре внимавай в бъдеще с „мъчната“ жена. Защото може да стане така, че следващия път да те изхвърли в езерото.

— Ще се постарая с всички сили — отвърна той със смях.

Лий съвсем не си бе представяла колко вкусно може да бъде италианско ядене, приготвено в домашни условия. Често беше яла по разни ресторанти пици или спагети, но спагетите на мисис де Марко, полети с доматиен сос и лук, оставиха всичко друго далеч зад себе си. Лий сподели това и на глас.

— О, не си заслужава да се говори за това — отвърна домакинята.

Пийт хвърли многозначителен поглед към майка си, преди да обясни на Лий:

— Винаги казва, че не си заслужава да се говори, но все пак много се радва на комплиментите.

— Пийт! — майка му, смеейки се, се закани с пръст. — Можеш да си спестиш глупавите забележки!

— Глупав ли е моят татко? — попита Дони, който също бе на масата.

— Май би могло да се каже, но не го споменавай пред другите — пошушна мисис де Марко на момчето, като намигна скрито.

Очите на Дони блеснаха гордо. Най-сетне имаше някаква тайна с баба си! Кимна гордо:

— Обещавам!

След десерта Лий помогна на мисис де Марко да измият съдовете, докато Пийт играеше навън с Дони.

— Лий, моля ви да ме извините, ако съм малко недискретна, но бих искала да ви попитам нещо.

Лий погледна изненадано.

— Да?

— Смятате ли да се омъжвате скоро? Имам предвид, разбира се, Пийт.

В погледа на Лий, отправен към мисис де Марко, се четеше изненада.

— И при най-добро желание не бих могла да кажа нищо.

— Простете ми, но само искам Пийт да е щастлив. А вие изглеждате точно жената, за която и той мечтае.

Лий се изчерви леко, преди да отговори:

— Най-добре е да попитате сина си за това, мисис де Марко. Защото само той може да прецени дали съм подходящата за него.

Мисис де Марко хвърли поглед през прозореца към Пийт, който играеше на топка с Дони.

— Тогава ще трябва да почакам още. Синът ми се държа твърде тайнствено по отношение на вас — тя се усмихна. — Всъщност това е много добър признак. Но не искате ли и вие да излезете навън? Пийт и Дони сигурно вече ви очакват.

Лий кимна и изтича в градината.

— Хей, може ли да се включа в играта?

— Разбира се — отвърна Дони незабавно.

Струваше им се, че следобедът е преминал невероятно бързо, когато стана време за тръгване.

— Ооо... Защо тръгваш, Лий? — Дони изтича при нея и я погледна умолително с големите си очи. — Не може ли да изкараме още една игра?

— Съжалявам, Дони, но наистина трябва да се връщам.

Пийт кимна.

— Така е, синко. Вкъщи вече я очакват.

Дони изглеждаше съвсем недоволен и направи още един опит да я задържи:

— Не можеш ли въпреки всичко да останеш още малко, още съвсем мъничко?

— Много съжалявам, Дони.

— Хайде — намеси се Пийт. — Да отидем при баба и да ѝ кажем, че ще откарам Лий. А ако искаш, можеш да гледаш телевизия, докато се върна.

След десетина минути се качиха в колата на Пийт. Лий още веднъж помахаше с ръка на Дони.

— Чудесно момче е!

— Благодаря. Но и ти си чудесна.

Лий нищо не отговори, но по устните ѝ трепна лека усмивка.

Когато пристигнаха, Линда беше готова за излизане и ги очакваше.

— Лий, слава Богу, че се върна, наистина ми се налага да тръгвам. На бюрото съм оставила бележка с имената на всички, които се обадиха, впрочем и майка ти. Поръчано ми е да ти напомня, че родителите ти искат да дойдат на гости още тази седмица. И така — поръчението е изпълнено. Майка ти настоя, непременно лично да ти го кажа.

— Типично за мама — измърмори Лий и се усмихна. — Благодаря, че остана, Линда, ще ти се реванширам за това допълнително.

Едва останали сами, и Пийт жадно посегна към рамото на Лий и я притегли към себе си.

— Ако не те целуна веднага, ще полудея! — прошепна с дрезгав глас. После покри устните ѝ със страстна целувка.

Когато неговите устни докоснаха нейните, Лий усети как горещи и студени вълни я обливат едновременно.

— Искам веднага да легна с теб — настоя той възбудено.

Лий поклати глава.

— Не е възможно... Първо е прекалено рано за лягане и второ — имам клиенти. Работата преди всичко, Пийт, разбери!

— По дяволите! Та това няма никакъв смисъл! — той се отдръпна обидено от нея.

— Пийт?

— Добре, добре. Какво ще кажеш например за едно разхлаждане в езерото?

Дишаше тежко и беше очевидно как трудно сдържа страстта си.

— Имаш ли бански? — уж непринудено попита Лий.

— Да. Банският е винаги с мен.

Плуваха цял час и напрежението помежду им постепенно се уталожваше. Появя се слаб бриз и Лий реши да излезе от водата.

— Отивам вкъщи — провикна се вече от брега и започна да се облича.

— И аз идвам ей сега — отвърна Пийт.

Малко след това и той влезе в къщата. Взе набързо душ и се облече.

— Знаеш ли, че за съжаление не мога да остана, защото обещах на Дони да се върна. А в полунощ започва дежурството ми — обърна се той към Лий, когато бе готов.

Лий кимна в знак на съгласие.

— Зная. Ще се видим ли скоро?

— Непременно, скъпа!

Пийт току-що бе заминал, а Лий вече трябваше да се бори с връхлетялото я внезапно чувство за самота и изоставеност. Все пак успя след известно време да се мобилизира и да седне на бюрото — имаше за оправяне някои поизостанали документи.

Малко преди полунощ привърши канцеларската си работа, заключи чекмеджето и се отпусна на дивана. Беше страшно

изморена... Неприятно настойчивият телефонен звън я изтръгна рязко от дрямката. Още замаяна от унеса, вдигна слушалката.

— Ало, рибарски къмпинг Новак — произнесе механично тя.

— Лий, аз съм мисис де Марко.

— Да? — Лий изведнъж се разсъни, защото майката на Пийт бе явно силно развълнувана. Гласът ѝ неудържимо трепереше.

— Стана... стана нещо ужасно — заекна тя. — Имаше катастрофа... и... и... — не успя да довърши фразата.

— С кого? С кого е катастрофата?

— Ало, Лий? Тук е Дон. Много съжалявам, че се наложи да ви събудим, но и двамата си помислихме, че ще е важно... — той заекна.

— Дон! За Бога... Какво се е случило?

— Пийт е ранен. Намира се в интензивното.

— О, Господи! Не! — извика ужасено Лий.

— Не бихте ли могли... Не бихте ли могли да наминете?

— Разбира се. Ще дойда колкото може по-бързо.

Пътят до болницата сякаш продължи цяла вечност. Паркира и хукна с всички сили към интензивното отделение.

С мъка сдържаше сълзите си и много усилия ѝ костваше да не загуби самообладание, когато застана пред родителите на Пийт.

— Има ли нещо ново? — попита тя веднага.

— Да, току-що дойде за малко в съзнание и лекарите казват, че било добър признак — мисис де Марко хвана ръката на Лий. — Радвам се, че сте тук. Пийт сега има нужда от вас повече от всякога.

Дълбока въздишка се изтръгна от гърдите на Лий.

— Как се е случило?

Дон де Марко стана и ѝ посочи един полицаи, който тъкмо разговаряше с някаква сестра.

— Най-добре е да попитате Бил Робъртс, колегата на Пийт... Аз не мога... — не успя да продължи Дон.

С омекнали колене Лий се отправи към колегата на Пийт.

— Извинете, моля, аз съм Лий Новак, приятелката на Пийт. Кажете ми, какво се е случило.

Полицаят я погледна със съчувствие.

— Да, мисис Новак, вече съм чувал за вас — той я хвана за ръка и я дръпна няколко крачки настрана. — Пийт ще оживее. Ранен е тежко, но лекарите имат надежда.

— Къде е сега?

— В момента го подготвят за операция.

— Операция? — Лий бе принудена да седне. Беше пребледняла цялата.

— Пийт сигурно би желал да сте до родителите му в този момент, но, ако ви е прекалено трудно, мога да ви откарам вкъщи — каза Робъртс.

— Не — възрази Лий. — Ще се оправя. Какви са нараняванията?

— Много зле е засегнат. Има няколко счупени ребра. Но това, което създава най-много грижи на лекарите, са гръбнакът и краката. Но, както казах, те имат още надежда.

— Ах, това са само дежурните думи за успокоение — отвърна Лий.

Бил я изгледа и кимна.

— Зная. Но защо не се присъедините към семейство де Марко? Аз ще ви държа в течение относно състоянието на Пийт.

Лий стана и се върна отново при родителите на Пийт.

— Да ви донеса ли кафе? Сигурно ще почакаме още, докато научим подробности.

Минутите се точеха безкрайно дълго и сякаш бе минала цяла вечност, когато главният лекар се приближи до тях.

— Синът ви издържа операцията и сега се намира в интензивното. Справи се добре с всичко и скоро ще се възстанови до известна степен — обясни той.

Лий трепна. Какво означаваше това: да се възстанови до известна степен? Понечи да попита лекаря, но улови предупредителния поглед на Робъртс. Значи не се лъжеше: в присъствието на родителите на Пийт главният лекар не искаше да каже цялата истина. Обърна се към мисис де Марко:

— По-добре е да се върнете у дома и да си отдъхнете малко. Пък и Дони сигурно съвсем се е разтревожил.

Мисис де Марко се поколеба за момент, преди да отговори:

— Имате право. Трябва да се погрижим за Дони.

Когато двамата възрастни де Марко си тръгнаха, Лий твърдо реши да разбере истината за състоянието на Пийт.

Докладната за произшествието я шокира. Пийт преследвал шофьор, карал с превишена скорост, и се отклонил и излязъл от пътя

при един завой. Полицейската кола първо се блъснала в електрически стълб, после се преобърнала няколко пъти и накрая спряла върху покрива си. Наложило се да изваждат Пийт с помощта на кислород. Лекарите казваха, че и гръбнакът, и краката му са сериозно засегнати. Само времето и една по-продължителна терапия биха показали, дали отново някога ще може да се движи.

Лий неспокойно крачеше напред-назад пред стаята на Пийт. Знаеше, че ще ѝ бъде трудно да се покаже храбра и да се усмихва. Не искаше той да забележи колко се тревожи за него.

Накрая пое дълбоко дъх и влезе в стаята. За миг дъхът ѝ секна. Пийт изглеждаше толкова чужд и безпомощен, легнал в леглото, с включени към него безброй маркучи и уреди. И двата му крака бяха в гипс, а от лицето почти нищо не се виждаше изпод дебелиите превръзки.

Лий се приближи колебливо до леглото. Обля я вълна от нежност и с мъка ѝ се удаде да потисне бликналите сълзи. Предпазливо пое ръката му и я погали.

След известно време клепачите му трепнаха. Чу се тих стон.

— Пийт, можеш ли да ме чуеш? — пошепна Лий.

Устните му се раздвижиха и накрая отвори очи.

Лий се наведе над любимото лице и се усмихна.

— Здравей... Не можа ли да ти хрумне нещо по-добро, за да привлечеш вниманието върху себе си?

По устните му пробяга някакво подобие на усмивка.

— Правя каквото мога.

Лий тихичко се засмя.

— Слава Богу, че си си същият. Не си загубил изглежда лаконичния си хумор.

Той притвори очи и трябваше да минат няколко минути, преди тя да разбере, че беше заспал отново. Така, както лежеше, изглеждаше странно уязвим. Изпитваше съчувствие към него, но знаеше, че по никакъв начин не биваше да му го показва. Това само щеше да нарани гордостта му. Малко по-късно тихо излезе от стаята.

Няколко дни след това, тъкмо се канеше отново да отиде в болницата, когато Линда се приближи до нея.

— Здравей, Лий, почакай, моля те, за малко.

— Какво има? — погледна Линда въпросително.

— Радвам се, че ми поверяваш понякога ръководенето на къмпинга, но утре няма да мога да дойда, за съжаление.

— Защо? — попита изненадана Лий.

— Майка ми трябва да отиде на погребение в Сан Франциско и се налага да я откарам.

Лий кимна.

— Естествено. Благодаря ти, че го казваш навреме — тя стисна ръката на Линда. — И много ти благодаря за това, че толкова ми помагаш!

— Че то се разбира от само себе си. Но по-добре е да побързаш, защото ще пропуснеш времето за свиждане.

Лий само кимна и потегли. Малко по-късно вече седеше до леглото на Пийт. Но имаше странното чувство, че нещо се беше променило между тях, защото не можеше да се получи приличен разговор.

— Днес не съм особено разговорлив — поясни най-сетне Пийт. — Мисля, че е по-добре да си вървиш.

Лий поклати отрицателно глава.

— Да ги нямаме такива! Ако си мислиш, че ще изчезна само след пет минути, дълбоко се заблуждаваш.

Очите му потъмняха.

— Лий, моля те, послушай ме и си върви!

Тя гледаше объркано.

— Сериозно ли говориш?

Пийт отвърна само с едно кимване.

— Но защо? — настояваше Лий.

Той разкриви лице.

— Защо ли? Нима не виждаш, че съм вече развалина? Искам да съм сам и твоята близост ми е просто непоносима!

— Да не би сега да почваш да се самосъжаляваш? В такъв случай вече си направил голям напредък!

— Е и? — изрече той сърдито.

Лий въздъхна дълбоко.

— Значи наистина искаш да си отида?

Пийт само кимна и обърна глава настрани.

Лий разбра, че няма повече никакъв смисъл да го уговаря. В края на краищата той наистина трябваше първо сам да се ориентира в новата ситуация. Тъй че тя стана и напусна стаята, без да каже нито дума.

Лий не беше посещавала скоро Пийт. Наистина, глождеше я мисълта да позвъни, но не се решаваше. Навярно и той през това време бе неспокоен. И тъй, трябваше да чака, докато ѝ се обади.

Беше изтекла почти седмица от последното свиждане. Лий тъкмо се канеше да простира прането, когато телефонът иззвъня. Беше мисис де Марко.

— Ало, Лий. Обажда се майката на Пийт.

— О, мисис де Марко. Много мило, че позвънихте. Как е Дони?

— Не ви ли интересува повече как е Пийт? — отвърна мисис де Марко с контравъпрос.

Лий изпъшка:

— Изглежда вече добре ме познавате.

— О не, само знам, че обичате сина ми — отговори мисис де Марко. — И затова се обаждам. Искам да ви помоля да посетите Пийт. Сега той има нужда от вас повече от всеки друг. Моля ви, изпълнете молбата ми.

Лий се поколеба за миг.

— Последния път, когато бях в болницата, той ме отпрати. Каза, че не иска да ме вижда повече.

— Та това са глупости! — заяви категорично мисис де Марко.

— Не зная... Мислех си, че може би му трябва малко време, за да се справи със случилото се. Но не можете да си представите колко много тъгувам за него!

— Виждате ли! За какво тогава чакате? Че той трудно би могъл да дойде при вас се разбира от само себе си.

Лий поразмисли малко.

— Добре — отвърна тя. — Още днес ще ида да го видя.

— Точно това и очаквах — каза мисис де Марко с облекчение.

Лий въздъхна.

— Ами ако е напразно?

В слушалката се дочу тихия смях на мисис де Марко:

— Можете да ми се доверите спокойно. Синът ми наистина е болен, но още не е оглупял от това.

Лий се засмя заедно с нея.

— Много ви благодаря, мисис де Марко. Дочуване! — остави слушалката и се зае отново с прането. Но в мислите си беше другаде. Дано Пийт не я отпрати отново!

Сърцето на Лий биеше до пръсване, когато късно следобеда влезе в болницата. Спря за малко пред вратата на Пийт, пое още веднъж дълбоко дъх и натисна дръжката.

Влезе в стаята. Пийт отвори очи. Лицето му се помрачи, когато съзря Лий.

— Какво правиш тук?

— Е, какво друго? Идвам ти на свиждане — отвърна тя с усмивка.

— О, на какво дължа тази чест? Доста отдавна не си се мяркала насам!

— Учудва ли те? — бе единственият отговор на Лий.

Пийт не реагира на репликата, а само попита:

— Как върви къмпингът?

Лий с мъка успя да запази самообладание. Как може да е така студен? Нима не знаеше колко дълбоко я беше наранил при последното ѝ посещение?

— Горе-долу — тя се приближи до леглото и го погледна твърдо в очите.

— Пийт, какво значи това? Много добре знаеш, че причината да не идвам толкова време не е работата в къмпинга...

Погледна я, но не отговори.

— Ти ме отпрати, Пийт. Разбира се, че бих могла да дойда и по-рано, но исках да изчакам да се почувстваш по-добре. Не можеш ли да го разбереш?

Продължи да я гледа все така втренчено и мрачно.

— Мисля, че е по-добре да си вървиш — произнесе Пийт хладно.

— Не го казваш сериозно, нали? — Лий се бореше със сълзите, бликнали в очите ѝ.

Нито едно мускулче не трепна по лицето му.

— Напротив, казвам го съвсем сериозно. Не искам да те виждам повече никога.

Лий преглътна. С големи усилия успя да се овладее.

— Обичам те, Пийт — прошепна тя едва чуто.

— Но аз не те обичам — отвърна той и отмести поглед.

Сега вече самообладанието ѝ окончателно я напусна. Сълзите потекоха неудържимо по бузите ѝ.

— Не ти вярвам — хлипаше тя. — Бяхме толкова щастливи заедно!

— Наистина, прекарахме няколко хубави седмици — каза Пийт сухо. — Но не прави от това повече, отколкото си беше.

— Пийт! — Лий го изгледа невярващо. — Какво говориш? — думите му не се побираха в главата ѝ.

Той избухна.

— Нищо няма да излезе от това! Разбери го най-сетне! Свършено е с нас. Окончателно! Преживяхме малко удоволствие, но нищо повече.

Лий го гледаше изумена, без да може да повярва на думите му. Не беше в състояние да произнесе дори звук. Устните ѝ трепереха, когато се обърна безмълвно и напусна стаята.

Лий украсяваше с панделка подаръка на Дони. За съжаление не познаваше твърде вкуса на петгодишните момченца, но Бети я беше уверила, че сигурно е сполучила с играчката — космически кораб.

Добрата Бети! През последните седмици беше проявила голямо разбиране и бе положила много грижи за Лий. Нали бе келнерка и непрекъснато беше сред хора, та така винаги беше най-добре информирана за здравословното състояние на Пийт. Посредством нея Лий разбра, че Пийт междувременно се беше върнал във фермата на родителите си.

Лий гледаше подаръка замислено. Сега идваше най-трудното, защото в края на краищата трябваше да го поднесе на Дони. Че щеше да срещне Пийт, това можеше да се предполага почти със сигурност.

Притесняваше се дали беше правилно да отиде на рождения ден на Дони. Как ли щеше да реагира Пийт, като я види?

Пристигайки във фермата, тя се огледа с търсещ поглед. Бяха поканени много гости и беше трудно да се открият Дони или Пийт в тълпата. Най-сетне го съзря. Седеше в инвалиден стол, държеше чаша боле в ръка и я наблюдаваше недоверчиво.

Лий бавно се приближи.

— Здравей, Пийт.

Мъжът я изгледа навъсено.

— Защо си дошла?

— Поканена съм — отвърна Лий. — Против това май няма какво да възразиш.

— Но нали ти казах, че не искам да те виждам повече.

— Аз... — тя не можа да продължи. Думите на Пийт я нараниха дълбоко. Обърна се разтреперана и понечи да си тръгне.

В този момент при нея дотича Дони.

— Лий! Виж какво имам! — детето показва една голяма футболна топка.

— О, тя изглежда като за професионалисти и...

Пийт я прекъсна:

— Дони, баба ти те търси.

Лий се обърна ядосана:

— Дони искаше само да ми покаже подаръка си.

Но Пийт не ѝ обърна внимание и се усмихна на сина си.

— Баба ти каза, че ако искаш сладолед, ще трябва първо да духнеш всички свещички върху тортата.

— Добре! — и в следващия миг момчето изчезна в тълпата гости.

Лий изгледа Пийт мълчаливо, преди да го запита:

— Ще дойдеш ли и ти? Сигурна съм, че Дони би искал да духне свещичките в присъствието на баща си — тя дори не изчака отговора и отиде при другите.

Не след дълго и Пийт се присъедини. Наблюдаваше с каменно лице как гостите приветстват с песен малкия рожденик.

Лий направи опит да се усмихне.

— Хайде, Пийт. Все пак това е рожденият ден на сина ти. Помъчи се поне заради него да изглеждаш донякъде добре — отново

не изчака неговия отговор. Вместо това се присъедини към останалите гости.

Видя Пийт едва късно следобед. Беше блед и изглеждаше много изморен. Сигурно имаше болки.

— Лий — мисис де Марко пристъпи към нея, — Пийт трябва веднага да се върне в болницата. Изобщо не е така оздравял, както иска да се представи. Добре е, преди да си тръгнете, да поговорите още веднъж с него. Той има нужда от вас.

На Лий ѝ беше много трудно да не реагира невъздържано.

— Доста се е променил напоследък, мисис де Марко. Нищо няма да се получи.

— Глупости, мила. Просто се страхува — това е всичко. Знае, че лекарите не са сигурни дали ще може отново да се движи.

Лий погледна към Пийт и реши да послуша мисис де Марко.

— Не знам какво ще каже, но ще опитам.

Малко след това Пийт дойде при нея.

— Привет, Лий.

Тя изглеждаше смутена и объркана:

— Тъкмо се канех да се сбогувам с теб и... — тук Лий се запъна.

— И?

Лий го погледна твърдо в очите.

— Бих искала да те виждам по-често. Много ми липсваш.

Отговор не последва. Лий се усмихна насила.

— За мен е безразлично дали си в инвалидния стол, или танцуваме заедно, не разбираш ли?

— Ти си много красива. По-добре си потърси друг мъж, от мен ще получиш само един инвалид.

— Пийт!

— Сега съм твърде изморен, за да продължа да споря — с уморен жест потърка очи.

— Почакай, ще повикам баща ти — каза Лий.

Малко по-късно Дон де Марко докара колата до стола на Пийт и му помогна да се премести на седалката до шофьора. Беше очевидно, че на Пийт му е зле. Лий прехапа устни, защото се боеше, че с посещението си само бе влошила нещата.

Следващите дни изглеждаха за Лий като коктейл, съставен от стрес, работа и самота. Мисис де Марко я държеше в течение по отношение оздравяването на Пийт, но ѝ се искаше да има нещо повече от информация от втора ръка. Няколко пъти бе грабвала слушалката, но после се бе разколебавала и не бе могла да стигне до никакво решение.

Но знаеше, че ако сега не позвъни на Пийт, никога по-късно нямаше да може да го стори. Посегна към телефона и в същия момент той иззвъня. Лий вдигна слушалката с изненада.

— Новак — каза тя.

— Здравей, Лий. Тъкмо си мислех за теб — гласът на Пийт се чуваше съвсем ясно.

Сърцето ѝ изведнъж заби учестено. Някак си не можеше да повярва, че се обажда след толкова много време.

— И аз тъкмо мислех за теб.

— Лий, имаш ли малко време, за да си поговорим?

Устата ѝ пресъхна изведнъж.

— Да.

— Мисля, че ти дължа едно извинение. Много съжалявам, че напоследък се държах така недружелюбно...

— Пийт — прекъсна го Лий.

— Остави ме да се доизкажа — продължи той. — Не съм си променил мнението. Но признавам, че се държах доста безсърдечно спрямо теб.

Защо казваше това? Какво искаше?

— Свърши ли? — попита тя.

Той въздъхна.

— Не, не съвсем. Лий, ще отида в Сан Франциско, защото там могат да ми приложат специална терапия. Ще отсъствам доста време, но не искам да замина, без да ти кажа, че за мен винаги ще бъдеш нещо по-особено. Ако и да сме скъсали.

Телефонът щракна и Лий чуваше вече само сигнала „свободно“. Приседна, разкъсвана между облекчението и гнева. Какво беше казал? Че ще бъде за него винаги нещо по-особено?

— Добре, Лий — промълви на себе си, после стана и влезе в банята, за да се преоблече. Щеше да отиде във фермата, да види Пийт още веднъж преди тръгването му.

Лий стоеше в сянката на един дъб и наблюдаваше Пийт, който тъкмо четеше нещо на Дони. На ярката слънчева светлина косата му изглеждаше като златна. В очите на Лий внезапно се появиха сълзи — беше ѝ напълно безразлично дали седи в инвалидния стол или не. Той беше и си оставаше най-забележителния мъж, когото бе познавала.

Сякаш почувствал, че го наблюдават, Пийт обърна глава и погледна в нейна посока. По лицето му пробягна сянка на удивление, но после отново се превърна само в една маска.

— Здравей — поздрави я той. Усмивката му не беше искрена.

— Надявам се да ми простиш, че идвам така неочаквано — започна Лий.

Пийт я изгледа с присвити очи.

— Нищо друго не ми остава, нали?

Дони обаче очевидно се радваше, че я вижда.

— Здравей! Обичаш ли приказки?

— Да, много.

Момчето протегна ръката си.

— Ела, седни при нас. Татко сега ще дочете приказката.

Лий пое ръчицата и седна на тревата. Докато Пийт четеше, Лий нито за миг не снем поглед от лицето му.

Щом свърши приказката, Дони поиска да чуе още една.

— Не, сине. Сега искам да поговоря с Лий. Изтичай бързо при баба и поискай лимонада за нас.

— Добре! — Дони изтърча в къщи.

— Винаги съм си мислила, че малките момчета са непослушни. Но у сина ти няма нищо такова.

— Той страшно обича лимонада — на лицето му се разля широка усмивка, но бързо отново застана сериозен. — Погледни ме — помоли той, но Лий гледаше настрана. — Лий, безсмислено е, че си дошла. Вече всичко сме си казали. Разбери, че не бива.

— Защо?

Погледна я леко ядосан.

— Ти си по-лоша от Дони с неговите въпроси.

— Това е нарочно. И децата играят по нервите на възрастните, докато получат отговор, с който могат да се съгласят. Аз изпробвам същата тактика.

— Няма да имаш успех при мен.

— Пийт, знам, че сега си принуден да седиш в инвалидната количка, но знам и това, че лекарите са сигурни, че скоро ще можеш отново да се движиш. Боже мой! Наистина ли вярваш, че майка ти е скрила нещо от мен?

Пийт я наблюдава известно време мълчаливо, после се усмихна.

— Добре си информирана.

Лий кимна.

— Знам също, че можеш сам да се качваш и слизаш от кола. Хайде, нека опътуваме малко.

— Това звучи по-скоро като заповед, отколкото като покана.

— Точно така.

— В такъв случай ще трябва да обясниш на Дони, че ще се наложи да почака, докато се върнем да пием лимонада с него.

Лий се надигна със смях.

— Ще бъде сторено, сър!

Пътуваха мълчаливо и Лий едва успяваше да прикрие вътрешното си напрежение. След известно време тя отби шевролета по един полски път и спря долу, край брега на езерото.

— Пийт, бих искала да знам, колко „по-особена“ съм за теб — поде тя и се обърна към Пийт.

Той барабанеше нервно с пръсти по арматурното табло.

— Е? Чакам отговор!

— Това, за което всъщност ме питаш, е дали те обичам или не. И дали съм те лъгал през изминалите седмици. Така ли е?

— Да!

— Означаваш твърде много за мен, Лий, но не знам дали това е любов. Въпреки всичко искам връзката ни да се прекрати, просто защото не знам какво ще стане с мен по-нататък. Не можеш ли да разбереш това?

— Не! За мен нищо не е свършило.

Знаеше, че може би става смешна, като упорства и направо му се натрапва — в края на краищата никога не ѝ беше казвал, че я обича. Но как иначе да се увери?

— Чуй ме, Лий, нямам нищо против да останем приятели, но би трябвало да забравим, че някога сме се обичали.

Лий се помъчи да прикрие истинските чувства, които я вълнуваха.

— Добре — съгласи се с въздишка тя. — Какво ще кажеш за един хамбургер и салата у дома?

Пийт я погледна изпитателно, преди да отвърне:

— Звучи примамливо. Добре, ще дойда.

Лий се усмихна.

— Радвам се, че се съгласи, защото майка ти няма да те чака за вечеря.

— Какво е това? Заговор?

— Не бих го нарекла така. Можем да се изразим и по друг начин: семейството ти счита, че няма да ти навреди, ако поизлезеш малко навън.

— Наистина не е толкова лошо — измърмори Пийт.

— Имаш ли нещо против, ако пусна радиото?

— Колата е твоя.

Лий го изгледа с остър поглед.

— По-добре ще е да се концентрираш върху движението — каза той.

— Вярно.

Смелостта ѝ се стопи, разбирайки, че Пийт няма никакво намерение да я улесни.

Лий се зае да прибира масата.

— Мога ли да ти помогна?

— Защо не? Тъй като аз приготвих храната, редно е сега и ти да направиш нещо.

— Доста еманципирана жена си — усмихна се Пийт.

— Точно ти би трябвало добре да го знаеш.

— Ето — Пийт ѝ подаде няколко чинии. — Няма да стигна до мивката.

Агресивният ѝ отговор изплаши и самата Лий:

— Не се дръж така! Можеш спокойно да станеш и да извървиш няколкото крачки!

— По дяволите! Престани!

— Съжалявам — тя отново постави чиниите на масата и клекна пред Пийт. — Наистина съжалявам, скъпи. Обичам те.

Не беше в състояние повече да удържи сълзите си. Толкова се беше отдала на болката и страданието си, че в началото дори не забеляза, как Пийт я гали успокоително по гърба.

— Шшт — прошепна той. — Моля те, Лий, спри да плачеш.

Лий вдигна очи към лицето му и сякаш мина цяла вечност, докато отново бяха в състояние да отделят поглед един от друг. Приведе се напред и я целуна. Целувката му беше настойчива и тя ѝ отвърна необуздано и страстно.

Той я пусна с подчертано нежелание.

— Твърде дълго бях лишен от това — каза Пийт.

Лий все още не успяваше да си поеме дъх и можа само да кимне.

— Трябва да ти призная нещо, Лий — продължи той. — Искам да се любя с теб, но не знам дали ще мога.

Тя знаеше колко много трябва да се е борил със себе си, докато направи това признание. Целуна го нежно.

— Нека ти помогна — помоли тя.

Пръстите ѝ се плъзнаха към копчетата на ризата. Дълбок стон се изтръгна от гърдите му, стисна я още по-здраво за раменете, когато Лий съблече ризата и почна да го гали по гърдите.

Пийт я привлече до себе си, за да може да я целува по-добре и когато тя седна в скута му, ръцете му започнаха една вълнуваща игра. Нетърпеливо вдигна блузката и почна да милва гърдите ѝ. Устните му се откъснаха от нейните и се преместиха по-долу, където до преди миг бяха ръцете му. Лий въздъхна дълбоко — мъчението, на което я подлагаше, беше твърде сладостно. Копнееше да усети Пийт изцяло.

— Лий, помогни ми — прошепна той. — Ела с мен на дивана — той се подпря тежко на рамото ѝ, когато го поведе към канапето и с въздишка се отпусна върху меките възглавнички.

— Проклятие! — изруга Пийт, когато най-сетне се настани.

— Мисля, че ти трябват патерици.

Той ѝ хвърли гневен поглед.

— Много смешно!

— Не, не мисля.

Пийт кимна.

— Добре, нека забравим за миг колко ми е трудно да се движа.

Тя се усмихна.

— Бих разчитала на това.

— Ела тук, хубава жено!

Лий пристъпи до него и той я привлече до себе си, като я целуна нежно по челото.

— Лий, желая те повече от всичко на света, но мисля, че и без друго го знаеш — замълча за момент. — И въпреки това, Лий, даже и да спим сега заедно, все още нищо не мога да ти обеща.

Лий обаче не искаше да го слуша.

— Обичай ме — пошепна тя и се сгуши до него. — Толкова много си ми липсвал!

Ръцете на Пийт нежно и внимателно погалиха гладката кожа.

— Какво приятно усещане — прошепна той. — Лий, съблечи се, моля те. Съжалявам, че не мога да го направя аз.

Лий стана и влудяващо бавно и възбуждащо събу джинсите и бикините. Пийт сякаш щеше да я разкъса с поглед.

— О, Боже, прекрасна си — промърмори Пийт, когато тя застана гола пред него и се зае да го разсъблича с треперещи от страст пръсти.

Пийт протегна ръце и Лий легна до него. Известно време само се притискаха здраво прегърнати.

— Ако сега успея да те любя, то ще бъде изключително преживяване — прошепна с дрезгав глас той.

Сладострастни тръпки разтърсваха Лий. Тя го желаше с всяка фибра на тялото си и искаше да му каже, че за нея не е толкова важно дали ще е безупречен в леглото — по-важно беше да са заедно. Но думите нямаше да помогнат, а действията.

Започна да гали стройното мускулесто тяло, после склони глава надолу и с бързи, леки като полъх на вятър целувки докосваше нежно кожата на корема му. Устните ѝ бавно се придвижваха нагоре към неговите. Дишането на Пийт се ускори и той не успяваше повече да съдържа възбудата си, когато ръцете на Лий се спуснаха надолу и

продължиха палаво да изследват тялото му. Езикът ѝ игриво се плъзна по устните му и с лек натиск ги разтвори, тялото ѝ докосваше предизвикателно неговото, опитните женски ръце следваха собствената си воля.

Пийт не издържа и със стон я привлече върху себе си.

— Днес ще можем само по този начин — промърмори и ръцете му се плъзнаха от бедрата към гърдите ѝ.

Лий се приведе леко, пхна длани под врата му и започна да се поклаща ритмично. В един момент тя придърпа главата му към себе си, гърдите ѝ ритмично докосваха лицето и устните му. Лий беше възбудена, невероятно възбудена и не можеше да се владее повече. Отметна глава назад, от гърлото ѝ се изтръгна вик на възторг и тялото ѝ замря.

В същия миг и Пийт достигна кулминацията. Те стояха като вцепенени, съсредоточени в неговите пулсации, здраво прегърнати. След няколко минути Лий най-сетне удовлетворена се отпусна до него.

— Лий, беше прекрасно — наруши мълчанието Пийт. — Но въпреки това след два дни трябва да замина.

— Моля те да не говорим точно сега за това — отвърна тя и се сгуши по-плътено до него. — В този момент искам просто да съм при теб.

— Та нали си.

— Да. И това ни е достатъчно.

— Човек не може да избегне неизбежното.

Тя го погледна изпитателно, но в тъмнината не можеше да прочете нищо по лицето му. Беше ѝ трудно да намери подходящите думи.

— Пийт, скъпи... защо?

Той я погали по лицето.

— Спомняш ли си онова, което ти бях казвал за обещанието и гаранциите? Искам да съм честен спрямо теб. Прекрасно е да те обичам, да те любя, защото си изключителна жена, но едно съвместно бъдеще не е непременно логическото следствие от всичко това.

Очите на Лий се напълниха със сълзи.

— Не.

— По дяволите! Кога ще разбереш най-сетне, че съм в инвалидна количка? Аз съм инвалид! Моля те, помогни ми сега да се облека,

искам да се върна в къщи.

Лий се изправи.

— Щом като си решил твърдо да ме изключиш от живота си, то би трябвало час по-скоро да се научиш и сам да си помагаш.

Тя скочи от дивана и се втурна в спалнята, за да се облече. Когато след половин час се върна, Пийт седеше, напълно облечен, на канапето. Главата си беше подпрял с ръцете.

— Съжалявам — каза Лий.

— Няма нищо.

— Но беше толкова подло от моя страна — тя пристъпи няколко крачки към него. Как ли да го накара да разбере, че той е този, около когото се върти целият ѝ живот! — Ще те заведа сега в къщи — заяви тя.

Пийт вдигна глава и я погледна с очи, пълни с болка.

— Готов съм.

Тя подрязваше храстите пред дома си, а августовското слънце я топлеше с лъчите си. От седмици вече Пийт беше в Сан Франциско, но не беше чула нито дума от него. Липсваше ѝ невероятно и тя непрекъснато се изкушаваше да му позвъни, но знаеше, че би било грешка. Отново и отново си спомняше как се бе сбогувал след връщането в ранчото.

Беше обърнал лицето си към нея и бе казал: „Пожелай ми щастие“.

Любовта ѝ беше направила този момент много болезнен за нея. Много ѝ се бе искало да го прегърне, но знаеше колко е горд.

— От все сърце — беше отговорила накрая.

— Благодаря — беше се навел леко към Лий. — Ще ме целунеш ли за лека нощ? — после я прегърна. — Много ще ми липсваш — беше прошепнал, целувайки я още веднъж.

Тя бе вложила всичките си чувства в тази целувка и никога до този момент не бе целувала с толкова обич и не бе реагирала с такава страст.

Реакцията на Пийт го беше издала. Той можеше да отрича колкото си иска, но тя разбра, че в себе си таи дълбоко чувство. Дали беше любов? Но тя беше благодарна и на това, че ѝ отдава изобщо такова чувство.

През деня работата я отклоняваше от мислите ѝ, но нощите бяха непоносими. Животът ѝ изглеждаше безсмислен без него и тя много се тревожеше. Искаше да му бъде закрила, но знаеше, че е невъзможно.

Една раздразнена пчела се блъсна в косата ѝ, изтръгвайки я грубо от тъжните мисли. Лий отскочи настрана. После се усмихна, сви рамене, седна на градинския стол и се загледа в чистото, прекрасно езеро.

Животът ѝ се беше променил много, откакто бе дошла да живее тук, но не беше ли копняла на времето за промени в живота си?

Стана с въздишка и закрачи напред-назад. Беше объркана и не знаеше как ще живее нататък. Но вече се бе влюбила в Пийт и не ѝ оставаше нищо друго, освен да чака.

Лий изръмжа сърдито, когато пронизителният звън на телефона я изтръгна от съня ѝ. Все още сънена посегна към слушалката:

— Ало — обади се тя.

Беше така изморена, че не можеше да разбере онова, което ѝ говореха на другия край на връзката.

— Съжалявам, но не можах да разбера всичко, което ми казахте — каза накрая.

— „Убежището на рибарите Новак“ ли е на телефона? — попита някакъв глас.

— Да, тук е.

— Казвам се Джеймс Колинс. Искам да резервирам бунгало за петък и евентуално за събота. Имате ли нещо свободно?

Междувременно Лий се беше отърсила от сънливостта си и хвърли поглед на часовника.

— Знаете ли, мистър Колинс, че е два часа сутринта. Не можахте ли да се обадите по-рано?

— Честно казано, не. Е, имате ли нещо свободно или не?

Лий седна.

— Зависи. Колко човека сте?

— Ние сме трима.

— Аха. Искате ли семейно бунгало или предпочитате да ви настаним поотделно?

— По дяволите! Последното, което бих поискал, е семейно бунгало. Ние всичките искаме да се отървем за малко от жените си и да половим риба.

В основата на носа ѝ се появи сърдита гънка.

— Разбирам. Имаме бунгало с двойно легло и две с единични легла. Достатъчно ли ви е?

— Да, звучи добре.

— Уредено е, мистър Колинс. Ще задържа резервацията до пет часа.

Затвори телефона и отново си легна, но не можа да заспи. Отказа се с въздишка от опитите си и стана. Къщата ѝ изглеждаше зловещо спокойна и тя пусна радиото. Извади бутилка мляко от хладилника и

тръгна към печката. Мисълта за горещото мляко не беше особено вълнуваща, но майка ѝ винаги беше твърдяла, че това средство е по-добро от всякакви сънотворни, а Лий се нуждаеше непременно от сън.

И в този момент внезапно я връхлетя с всичка сила копнежът по Пийт. Пийт със смеещите се очи... как я целува жадно... как я докосва. Лий разтърси глава, сякаш с това можеше да отърси и мислите и се помъчи отново да овладее чувствата си. Това, което желаше, и това, което наистина имаше, бяха две различни неща, и сега беше по-важно отново да си легне.

Първата ѝ работа на следващата сутрин беше да повика Линда, за да ѝ каже, че ѝ трябва помощ. Двете лъснаха бунгалата. Спряха едва следобед и си дадоха напълно заслужена почивка.

Лий вдигна поглед от чинията с пилешка супа и забеляза, че Линда я наблюдава.

— Какво има? — поинтересува се тя.

Линда слабо се изчерви.

— Ами тъкмо си мислех какво ще правиш като свърши сезонът.

Лий се усмихна.

— След този уикенд ще затворя всичко до следващата пролет.

— О, това ме изненадва. Повечето хора тук оставят пансионите си отворени и през зимата.

— Да, знам.

Линда я наблюдаваше изпитателно и Лий предположи, че тя иска да разбере дали и в бъдеще ще може да работи за нея. Реши все пак да я посвети в плановете си.

— Както ти казах, ще затворя всичко през зимата. Вложих доста капитал, откакто закупих това място и, ако дойдат всички гости, които са се обадили за този уикенд, дори ще имам и малка печалба. За едно ново предприятие това е доста добро постижение.

— Но защо ще затваряш тогава?

Лий се надигна.

— Ако оставя отворено, това би означавало само допълнителни разходи. Малкото фанатици, които ще дойдат и през зимата, няма да ми покрият вложеното. Не, ще отворя отново едва през пролетта.

— Това, предполагам, означава, че от по-следващата седмица няма да работя вече при теб?

Лий отбягна погледа на Линда.

— Съжалявам, Линда, но е така — отвърна тя. — Просто не мога да си позволя да ти плащам през цялото време.

— Е, сигурно през следващата пролет ще мога да почна отново при теб? — усмихна се малко измъчено Линда.

— Можеш да разчиташ на това.

Слава Богу, този разговор не се отрази на работата на Линда и когато в късния следобед тя напусна къмпинга, обеща на Лий да дойде отново в понеделник, за да помогне при почистването.

В петък вечерта пристигна мъжкото трио и Лий разбра още от пръв поглед, че ще има доста работа с тях. Самият мистър Колинс изглеждаше трезвен, но другите двама бяха вече порядъчно пияни мъжете.

— Пригответе ли бунгалата? — попита единият от тях.

— Разбира се. Последвайте ме, моля. Ще ви покажа пътя.

— Добре, бебчо — отвърна най-дребният от тримата.

Лий потисна въздишката си, когато мина напред и поведе гостите към бунгалата.

— Приготовено е всичко, от което ще имате нужда. В банята ще намерите чисти хавлии, в шкафчетата има съдове и въобще всичко, което ви трябва за готвене.

Забеляза как мистър Колинс я погледна извинително.

— Съжалявам, мадам. Франк прекали малко с пиенето.

— Ако най-лошото, което ще направи, е да ме нарича „бебчо“, тогава няма нужда да се извинявате.

Мистър Колинс се прокашля смутено.

— И така, много ви благодаря. Надявам се, че няма да имате нещо против, ако се повеселим още малко?

— Съвсем не, желая ви приятно прекарване при нас — с тези думи Лий се обърна и остави тримата мъже сами. Представата, че гостите ще се напият, не й допаднаше, но докато не бяха прекалено шумни и не пречеха на другите, тя нямаше да каже нищо.

След напрегнатия уикенд настъпи ясно и приятно понеделнишко утро. Лий събра чаршафите от леглата и тъкмо се канеше да ги слага в

пералнята, когато пристигна Линда.

— Привет.

— Човече, така се радвам, че дойде!

Линда ѝ намигна:

— Толкова лош ли беше уикендът?

— И още как!

— Какво стана?

— Ах, по-добре не ме питай — простена Лий.

— Сега вече събуди любопитството ми. Кажи де!

— Няма какво толкова са се разказва, освен че имах трима клиенти, които предпочитаха да седят при касата с бира, вместо да ловят риба и смятаха, че им развалям удоволствието, защото не исках да участвам във веселбата им.

— О, не!

— И още как! Трябваше да го очаквам. Бяха пияни още при пристигането и така продължи по време на целия престой.

Линда се засмя широко:

— Имаш всъщност късмет, че толкова време беше пощадена от подобни типове. Доколкото знам, доста хора идват тук, в провинцията, само за да се напият и да полудуват.

Лий вдигна рамене:

— Мисля, че все някога има пръв път. Ще ми помогнеш ли за прането?

Заедно заредиха пералнята, после се въоръжиха с метли и четки и тръгнаха в различни посоки да чистят бунгалата.

Следващите дни Лий бе заета главно с това да подготви всичко за зимата. Напрежението беше голямо, но накрая всичко бе приведено в ред. Най-сетне имаше отново свободно време. Тласкана от внезапен импулс реши да отиде във фермата и да посети Анжела де Марко и Дони.

По средата на пътя се сети, че беше по-добре да позвъни и да попита дали посещението ѝ е желано. Лий се поколеба дали да се върне, но после взе друго решение. Анжела често я беше канила да наминے просто така и сигурно щеше да се зарадва на посещението, защото Дон работеше по цял ден и на нея ѝ оставаше само компанията на малкия.

Лий скоро пристигна, тръшна вратата на колата и пое решително по пътеката към къщата. Когато се приближи, чу как някой се смее в градината отзад.

Обърна се, заобиколи по плочките и мина зад къщата. Стъпваше безшумно с меките си обувки, тъй че още никой не беше забелязал пристигането ѝ. Когато надникна откъм ъгъла на градината, неволно се усмихна.

Дони препускаше по тревата, преследван от хубав мъничък кокер шпаньол. До нея достигна възбудения лай на кученцето и смехът на Дони.

— Здравей! — провикна се Лий.

Дони спря и се огледа, докато я открие.

— Лий, виж новото ми кученце!

Тя тръгна към сияещото дете и малкото космато кълбо в бяло и кафяво до него.

— О, ама той е много хубав! — каза тя и погали шпаньола.

— Казва се Брауни — обясни разпалено Дони.

Лий се усмихна лукаво:

— Обзалагам се, че си го нарекъл така на кучето от книжката с приказките, нали?

— Да. Нали е сладък?

— И още как.

Лий погледа няколко минути как момчето и кучето лудуват по поляната. Пийт би се зарадвал с положителност на тази сцена, помисли си тя развеселено. Инстинктивно обърна глава към къщата и застина на мястото си. Дъхът ѝ секна. Пийт беше седнал на верандата и наблюдаваше с усмивка сцената на тревата.

Първият порив на Лий беше да се втурне с протегнати ръце към него, но се овладя и тръгна бавно към верандата.

— Здравей!

— Здравей! Как си, Лий? — осведоми се той учтиво.

— Много добре. Но и ти не изглеждаш зле — отвърна тя.

И това беше вярно. Тя установи с облекчение, че от лицето му бяха изчезнали суровите бръчки и че изглеждаше наистина спокоен. Каквото и да бе станало в Сан Франциско, очевидно то му беше повлияло благотворно.

Лий искаше да го попита защо е тук и дали ще остане окончателно, но се боеше да задава прекалено много въпроси.

— Щях да ти позвъня още днес — произнесе Пийт и по лицето му пробяга сянката на усмивка.

— Е, сега няма нужда от това!

— Я ми кажи — каза той неочаквано — какво всъщност те води насам?

Лий инстинктивно зае отбранителна позиция и поясни студено:

— Не знаех, че ми е нужна специална причина.

Пийт я изглежда недоверчиво:

— Да не би да не си знаела, че съм тук?

Лий въздъхна.

— Не. Пък и откъде да науча?

— Мислех си, че може би майка ми ти е позвънила. Нали обикновено тя ти разказва всичко за мен.

Лий отстъпи крачка назад и упорито загледа по посока на Дони. Отбягваше погледа на Пийт и усети как между тях отново зейна добре познатата пропаст, която правеше невъзможен всякакъв непосредствен разговор.

— Лий?

Тя го погледна.

Пийт изглеждаше някак внезапно разкаян и гласът му беше несигурен, когато продължи:

— Пак сбърках, нали?

Лий въздъхна и го погледна твърдо в очите.

— Наистина не разбирам защо не можем да разговаряме като нормални хора. Аз не съм твой враг, Пийт.

Той отвърна на погледа.

— Права си, Лий. Пък и не в теб е проблемът.

— Радвам се, че най-сетне го признаваш. Щеше ли да ми се обадиш наистина?

Пийт поклати глава.

— Не. Искях, но вероятно нямаше да го направя. Затова и попитах дали майка ми се е обаждала. Не съм си променил мнението за връзката ни. Разбираш ли?

— Разбирам — отговори тя. Гласът ѝ трептеше от разочарование, когато продължи: — Ако това ще ти донесе облекчение, бих могла и да

си тръгна.

На устните му се прокрадна тъжна усмивка:

— Не би било облекчение, Лий, но е по-добре и за двама ни.

Тя се обърна и тръгна бавно към колата, а очите ѝ се напълниха със сълзи. Друг път щеше да посети госпожа де Марко, но в бъдеще със сигурност първо щеше да позвъни.

Разривът с Пийт беше окончателен.

Никога вече нямаше да го види. Лий седна в колата и за момент скри лице в ръцете си, но бързо се изправи отново.

Достатъчно дълго беше потискала гордостта си и реши отсега нататък да се държи по друг начин. Въпреки това не можеше да спре сълзите, които неудържимо се затъркаляха по лицето ѝ, докато обръщаше колата и поемаше тъжно по обратния път за дома.

Студеният въздух, който нахлуваше отвън, я накара да потрепери. Лий затвори прозореца. Мъглата, застлала се над цялото езеро, когато беше тръгнала от Клирлейк, междувременно се беше превърнала в дъжд.

Ако продължаваше така, очакваше я една доста тъжна Коледа. Дори малко се страхуваше от почивните дни, които щеше да прекара при родителите си в Сакраменто, защото и без лошото време ѝ беше предостатъчно тежко.

Лий беше опитала всичко възможно, за да избегне гостуването, но майка ѝ бе останала непреклонна. Освен това трябваше да си признае, че не би ѝ се искало да прекара празника съвсем сама. Ремонтът практически беше запълнил целия последен месец, но сега, когато всъщност щеше да има време за себе си, усети, че къщата сякаш я притиска.

Може би най-доброто за момента беше наистина някаква смяна. А ако ѝ се удадеше поне донякъде да се разбере с майка си, то би било дори и полезно да прекара няколко дни в родния град.

В неясната утринна светлина малкото градче Уйлямс изглеждаше почти призрачно. Докато Лий излизаше на аутобана от страничното шосе, мислите ѝ се насочиха към предстоящата семейна среща.

Все още си спомняше дума по дума телефонния разговор, проведен наскоро с майка си.

— Не те моля да си дойдеш за празниците, не, аз просто настоявам. Сестра ти и семейството ѝ всяка година минават цялото разстояние от Феникс дотук... тъй че и за теб няма да е проблем да дойдеш.

Едно нещо Лий беше разбрала още много, много отдавна: че няма никакъв смисъл да спори с майка си, щом твърдо е решила нещо.

Дъждът ставаше все по-силен и тя се принуди да включи фаровете. Монотонното трополене на капките по стъклата на шевролета я унасяше и, за да се ободри малко, Лий пусна радиото.

Най-сетне бурята утихна и когато пристигна в Сакраменто, видя, че реката беше излязла от бреговете си.

Двадесет минути по-късно отби от аутобана и зави към къщата на родителите си.

По устните ѝ трепна тъжна усмивка, когато видя през прозорците, гледащи към улицата, да проблясват празничните коледни светлини.

Слезе от колата и се забави малко пред вратата, за да се полюбува на красивия венец, закачен на нея. Сетне позвъни, но можеше да си спести това, защото в същия миг вратата вече широко се отваряше и баща ѝ, сияещ от радост, застана пред нея.

— Лий! Мярнах колата ти!

— Татко! Радваш ли се, че ме виждаш?

Той я хвана за ръка и я дръпна навътре, право в прегръдките си.

— А ти какво си мислиш? Радвам се като дядо Коледа!

В очите ѝ проблеснаха сълзи от радост. Дори и всичко на този свят да се променеше, баща ѝ си оставаше все същият — скала в бурното море, нежен и обичащ.

— Е, ако и това не са скъпи гости! — извика някой зад тях и Лий видя сестра си Джанет, която се приближаваше усмихната.

— Не знаех, че домакините могат да се разхождат и извън кухнята! — отвърна тя през смях.

— Само не прекалявай! — предупреди я Джанет. — Идваш точно навреме за белезото на картофите.

С невинен израз Лий се обърна към нея:

— Имаш предвид да ти помагам?

— Именно, но само след като пийнеш чаша кафе за ободряване!

— Добра идея!

Тази вечер Лий почти успя да забрави спомена за Пийт и всичко, което беше преживяла. Близките ѝ и най-вече веселото бърборене на племенницата Ейми я разсейваха.

Късно вечерта, докато зареждаше със сестра си миялната машина, Джанет насочи разговора към „сърдечната“ тема.

— Може ли да те попитам нещо?

Лий само кимна. Имаше странното усещане, че ще бъде подложена на мъчение поне от трета степен по „скалата на Джанет“.

— Мама каза, че в живота ти се е появил някакъв мъж. Кой е той? Разкажи ми нещо за него!

Лий погледна сестра си и пребледня. Въпреки че се мъчеше да разказва колкото може по-равнодушно, беше ясно, че няма да може да скрие тъгата си.

— Казва се Пийт де Марко. Запознах се с него в Клирлейк.

— Информацията не е кой знае колко изчерпателна, сестричке — забеляза Джанет, бърчейки чело. — С какво се занимава?

— В момента с нищо — отвърна Лий предпазливо.

— С нищо? — Джанет въздъхна. — Мислех, че си се поучила от историята с Майк. Боже мой, нали не си го издържала през цялото време?

Лий изкриви лице.

— Не ми напомняй, моля те за това! Но Пийт не е като Майк. Той е полицаи, контролира движението. Преди няколко месеца претърпя злополука и оттогава не може да се движи.

— Съжалявам — прошепна Джанет смутено. — А какво казват лекарите?

Лий тъжно поклати глава.

— Не знам. Известно време майка му ме информираше за тези неща, но в последно време не съм чувала нищо.

По лицето ѝ се изтърколиха дълго сдържаните сълзи и тя ги скри с ръце, хлипайки неволно. Джанет я прегърна нежно.

— Хей, защо просто не седнем и не ми разкажеш всичко? Това облекчава, повярвай ми.

Лий не се противопостави и Джанет я заведе до кухненската маса, където се отпусна тежко върху някакъв стол. Гласът ѝ беше всичко друго, само не и твърд и тя няколко пъти започва, докато успее да разкаже всичко.

По-късно, когато всички седнаха да пият кафе, Лий действително се чувстваше много по-добре. Джанет я беше убедила, че все още би могла да има съвместно бъдеще с Пийт. Трябваше само да прояви търпение и да изчака, докато той отново се овладее. А дотогава, както я съветваше сестра ѝ, Лий трябваше да води свой собствен живот и да се възползва от напълно заслужената си почивка.

Следващата седмица премина незабелязано с посещения при роднини и познати и с размяна на коледни подаръци. През цялото

време Лий не се спираше на едно място и избягваше да мисли за проблемите си. Когато най-сетне Джанет и семейството ѝ заминаха обратно за Аризона, Лий също реши да се върне в Клирлейк, за да прекара там новогодишната нощ.

Напускайки Сакраменто, тя хвърли последен поглед към Капитолия, символа на града. Сградата тъкмо беше реставрирана и Лий беше доволна, че я беше посетила заедно с Джанет и дъщеря ѝ Ейми.

Малката беше стояла с блеснали очи сред огромната ротонда и беше гледала към високия купол, изпъстрен с хиляди цветя в пастелни тонове. Лий също беше силно впечатлена от сградата.

Някой ден щеше да дойде с Дони в Сакраменто да му покаже родния си град, реши Лий.

Но може би никога нямаше да срещне отново момчето. А ако все пак го видеше, нямаше да има правото да го вземе със себе си в Сакраменто.

Пътуването мина без инциденти и когато Лий пристигна в Клирлейк, реши първо да посети приятелката си Бети, преди да се отправи към къщи.

Мисълта за чаша добро кафе и разговор, при който би могла да научи нещо ново за Пийт, предизвика усмивка върху устните ѝ.

Пред дома на Бети Лий слезе ентусиазирано от колата и позвъни, но никой не се обади. Тръгна си разочарована и тъкмо се канеше да се качва в колата, когато иззад ъгъла се зададе малкият автомобил на Бети.

— Лий! Човече, така се радвам, че се върна! Кога пристигна от Сакраменто? — Бети слезе от колата с грейнало лице.

— Току-що пристигам и си помислих, че бих могла да пийна при теб едно кафе.

Бети много се зарадва.

— В къщи имам прясно кафе... какво ще кажеш?

Час по-късно Лий и Бети седяха вече заедно край масата и се чувстваха отлично. Лий се смееше от сърце на остроумията на Бети и същевременно в този момент желаше Пийт да е до нея.

По някое време попита тихо приятелката си:

— Чувала ли си нещо напоследък за Пийт де Марко?

Бети поклати глава.

Лий помълча известно време, като си играеше разсеяно със салфетката.

Бети я попита съчувствено:

— Не можеш да го забравиш, нали?

— Така е — призна Лий.

Бети утешително прегърна приятелката си.

— Така си и мислех. Единственото, което знам, е, че от няколко дена е отново във фермата. Братовчедка му, Норма, ми каза тези дни. Може би скоро ще ти се обади.

Лий въздъхна дълбоко.

— Би било хубаво, но не се надявам много — после се изправи. — А сега трябва да си вървя бързо у дома. Все пак отсъствах доста и е крайно време да видя как стоят нещата. Стискай ми палци...

Бети кимна.

— Разбира се. Ще се видим по-късно, ще ти се обадя в някой от следващите дни.

Когато се прибра в къщи, завари дома си влажен и студен. Със закъснение Лий се поздрави за гениалното хрумване да накара Ед Палмър да ѝ направи открита камина.

Най-напред запали огън и едва тогава внесе куфарите в спалнята и разопакова вещите. След като взе душ, Лий реши да облече една лилава рокля, която отдавна не беше обличала. Накрая прекара няколко пъти четката през косата си и се върна обратно в хола.

Оглеждайки празната стая, в сините ѝ очи проблеснаха сълзи. Щеше да бъде най-тъжната новогодишна нощ, която някога беше преживявала! Тишината в дома ѝ се стори изведнъж непоносима и Лий включи телевизора.

После се разположи на дивана и загледа как в цялата страна хората празнуват края старата година.

Жизнерадостните картини от екрана не успяха да повдигнат настроението ѝ. Лий изцяло се отдаде на горчивите си спомени. Трябваше да признае, че през последната година бе научила доста неща. Любовта не беше еднократно чувство. Беше вярвала в това, още когато живееше с Майк, но го разбираше по-добре, откакто Пийт беше навлязъл в живота ѝ.

Болезненото усещане се криеше в това, че беше познала истинската любов и въпреки това — или пък точно заради това —

страдаше невероятно много.

Върху екрана сега показваха картини от Нюйоркския Таймс скуеър, където се тълпяха хиляди хора. Бавно се изнизваха последните минути от старата година. Лий стана и отиде в кухнята. Наля си чаша шампанско и тъкмо влизаше обратно в хола, когато силно хлопане на вратата я накара да трепне.

Сърцето ѝ подскочи и Лий застина на място. Чуването не преставаше и един добре познат глас викаше високо името ѝ.

— Лий... тук е твойт приятел и помощник!

С разтреперани колене Лий тръгна към вратата, разтвори я и срещна големи, кафяви очи. Не можеше да издаде нито звук.

— Може ли да вляза?

Лий леко се изчерви.

— Разбира се.

Тя се обърна и влезе в хола, а Пийт я последва. В ръката му имаше бастун, но не се опираше на него.

Какво ли търсеше тук? Чакаше някакво обяснение. Всичко у нея копнееше за докосването му, за целувките му и за прегръдката му, но тя само надигна с почти равнодушен жест чашата и произнесе:

— Тъкмо исках да вдигна наздравица за Новата година. Искаш ли чаша? — засмян до уши попита гостенинът. — Нося всичко със себе си — с тези думи вдигна някаква пазарска торбичка и я подаде.

Тя пое предпазливо плика и попита:

— Какво е това? — две чаши и бутилка кианти. Лий се засмя: — И какво още?

Странно мълчание се установи изведнъж помежду им. Лий усещаше погледа на Пийт върху себе си и стоеше сякаш прикована на мястото си.

— Лий?

Тя се обърна и отиде в кухнята.

— Ще отворя бутилката — промърмори доволна, че ще спечели малко време. Неочакваната поява на Пийт предизвика вихър от противоречиви чувства, но се постара да ги прикрие, докато се върне отново в хола с отпечатаната бутилка.

Пийт седеше усмихнат срещу нея, погледът му беше нежен и мил.

— Изглеждаш очарователно — установи той категорично.

— Благодаря.

Тя се погледна и изведнъж се зарадва, че беше решила да облече празничната рокля в лилаво. Подаде му чашата с усмивка.

— Терапията в Сан Франциско изглежда ти е подействала добре!

— Да — той вдигна чашата си и тържествено чукна нейната: — За бъдещето!

В този момент навсякъде забиха камбани и в тъмното небе навън изстреляха първите ракети. Новата година беше настъпила. Без да се замисля Лий пристъпи към Пийт.

Протегна ръка и я привлече към себе си.

Лий го погледна и очите ѝ потъмняха от желание. В погледа ѝ се четеше цялата ѝ любов към този прекрасен мъж.

— О Лий — прошепна той и я целуна нежно. — Щастлива Нова година!

После я целуна отново, този път настойчиво и страстно. Когато най-сетне я пусна, Лий можа ясно да усети глухите удари на сърцето му. Нежно погали с ръка гъстата му руса коса и плътно се притисна в него. Цялото ѝ огорчение се стопи за миг, тя изпитваше единствено парливия копнеж да бъде докосвана от силните му ръце.

Пийт я притегли към дивана и бавно се отпуснаха върху меките възглавници. От телевизора зад тях се разнесе тиха музика и Пийт бавно притисна Лий към себе си.

— Лий, скъпата ми красавица Лий — шепнеше той и целуваше шията ѝ. — Толкова те обичам!

Лий въздъхна щастливо, когато долови страст в гласа му.

— О Пийт, ти изобщо не подозираш колко е хубаво да чуя тези думи от теб!

И устните им се срещнаха отново в пламенна целувка.

С бързо, решително движение Пийт отвори ципа на роклята ѝ. Ръцете му нежно се плъзнаха по копринената кожа, така че Лий неволно потръпна. С обич милваше извивката на стегнатите ѝ гърди.

Той вдигна глава и я гледаше усмихнато, докато тя лежеше пред него с полузатворени очи.

— Имам голяма нужда от теб, Лий!

Ръцете му продължиха да странстват по тялото ѝ и тя простена, когато той почна да покрива всеки сантиметър от оголеното ѝ тяло с леки, едва доловими целувки. Тя усети как у нея се надига огромна вълна от страстно желание, която заплашваше да я помете със себе си. Пийт се опита да съблече роклята, но тя задържа с лек, но твърд натиск ръката му и го погледна с големите си изплашени очи.

Пийт спря изненадано и се дръпна от нея.

— Лий, та ти трепериш, какво има?

Сините ѝ очи потъмняха още повече.

— Толкова отдавна беше, откакто... оттогава се случиха толкова много неща... Боя се...

Пийт обхвана лицето ѝ с двете си ръце и я целуна нежно и внимателно по устните.

— Знам как се чувстваш, Лий — произнесе той тихо.

Съзирайки топлотата в погледа му, Лий си спомни какъв беше преди злополуката — и особено нежната страст, която винаги беше проявявал пред нея.

Но тя мислеше и за месеците самота, минали оттогава, както и за невероятно отблъскващия начин, но който се беше държал с нея напоследък. Наистина твърдеше, че я обича, но този път едва един дълъг, много дълъг разговор би могъл да заглади пукнатините, появили се между тях, преди тя да е в състояние да се отнася към него открито и с доверие.

— Пийт, не разбирам поведението ти от последните месеци.

Той я пусна и се облегна на възглавниците.

— Не знам как да почна... Съзнавам, че съм те наранил доста, но най-много болка причиних на самия себе си.

Тя седна и нервно почна да придърпва ципа на роклята си.

— Защо непрекъснато ме отпращаше? — запита Лий със слаб глас.

— Обичам те.

Сериозността, с която произнесе тези думи, почти разтърси Лий и тя разбра, че Пийт казва истината. Сърцето ѝ заби като лудо и в същия миг у нея се надигна гняв, който и тя самата не можеше да си обясни.

— Обич? Ако наистина ме обичаш, толкова по-малко съм в състояние да проумея безсърдечното ти отношение.

Пийт бавно поклати глава.

— Знам... но не исках да се обвържеш с човек, който може би никога нямаше да може да се движи истински. Достатъчно си преживяла при първия си брак. Последното, което заслужаваш, е инвалид като мен!

Лий скочи и го изгледа със святкащи от гняв очи:

— Кой ти е дал право да решаващ, кое е добро за мен и кое не? Моите чувства изобщо ли не влизат в сметката?

Пийт също беше скочил и я беше хванал внимателно за ръката:

— Недей... — помоли тихо.

— Какво недей? Да не ти се сърдя ли?

Той я прегърна през раменете и я привлече към себе си.

— Да, имаш право, кажи си спокойно всичко, ако ще ти помогне. Само че... много те моля да не ме напускаш! — в очите му се четеше такава молба, че Лий се изненада.

— Та точно ти беше този, който ме напусна — отговори тя.

— Да, истина е... но ти и не подозираш колко трудно ми е било понякога!

— А ти и не подозираш колко съм копняла за теб и как съм се нуждаела от теб през цялото време! — очите ѝ се напълниха със сълзи, докато говореше.

Пийт я гледаше състрадателно и нежно я полюшваше в прегръдката си.

— Лий! Толкова съжалявам!

Лий избухна в неудържим плач и едва успяваше да произнесе сред хълцанията:

— Аз съм... една проклета глупачка, ето какво съм! Накара ме... да се побъркам през последните месеци, даже не знаех..., не знаех мога ли изобщо да разчитам на нещо при теб!

— Шшт...

През тънката материя на ризата тя долови ударите на сърцето му. Вдигна глава и го погледна твърдо в очите:

— Пийт, винаги съм твърдяла, че ми е безразлично дали можеш да вървиш или не, и наистина съм мислила така. Защо ме отблъскваше?

Той се взираше нежно в лицето ѝ.

— Щом обичаш някого, искаш винаги най-доброто за него. Когато изведнъж се оказа, че няма да мога да се движа, имах чувството, че не бива да съм ти в тежест. Можеш ли сега поне мъничко да ме разбереш?

Лий беше спряла да плаче и скришом избърса сълза от крайчеца на окото си:

— Според мен си ужасно лош познавач на хората, за да работиш като полицай. В края на краищата не съм се влюбила в краката ти.

Пийт се усмихна закачливо:

— Изобщо не се осмелявам да попитам в какво мое всъщност си се влюбила.

Лий започна постепенно да се успокоява.

— Мисля, че се дължи просто на фантастичния ти чар!

Пийт направи гримаса:

— Да допуснем, че изобщо заслужавам този комплимент!

— Пийт...

Той постави пръст върху устните ѝ:

— Не казвай нищо, преди да съм те попитал нещо много важно.

Сериозният тон на гласа му изостри любопитството на Лий.

— Да?

— Надявам се, че това ще бъде и твоят отговор — при тези думи Пийт се усмихна доста тайнствено.

— Хм, зависи много от въпроса.

— Скъпа, ще се омъжиш ли за мен?

Беше прошепнал тези думи съвсем тихо и Лий онемя за момент. След като се съвзе отново, сияеща кимна с глава.

В очите му се появи топла светлинка. С нежен жест помилва лицето ѝ:

— Обичам те.

Лий въздъхна щастливо и му поднесе устните си, когато той се приведе над нея, за да я целуне. Тя се притисна към него, сякаш не искаше никога вече да го пусне. Пийт сгуши глава под брадичката ѝ, милвайки изящната и кожа.

— Държахме се като идиоти и пропиляхме толкова време, което бихме могли да прекараме заедно — каза тя тъжно.

Пийт се надигна и я дръпна отново на кушетката.

— Нека забравим миналото. Искам да обсъдя с теб бъдещето си.

Лий се засмя закачливо.

— Изглеждаш така, сякаш изведнъж те е припарило да бързаш.

— Знам какво желая, и това си ти. Хайде, нека отидем в Рино и се оженим там! Тогава няма да е необходимо да даваме обява.

— Толкова бързо? А Дони и семействата ни?

Пийт само поклати глава.

— О не! Искам да ми принадлежиш, само на мен, и то колкото може по-скоро. Най-добре е да тръгнем веднага.

— Пийт, сега пък мислиш само за себе си. Не смяташ ли, че и аз имам право на мнение? — престори се Лий на сърдита.

— Скъпа, обещавам винаги да питам за мнението ти и да се съобразявам с него, но този път искам да направя това, което аз желая — без възражения — той я погледна с очакване.

Лий усети почти непреодолимото желание да каже просто „да“. Това беше мъжът от мечтите ѝ и да го направи щастлив беше единственото, което желаше. Но между тях имаше да се уреждат още толкова много други неща и разумът подсказваше, че съвместното бъдеще трябва да се планира внимателно. Та тя не беше вече младо, наивно момиче, казващо на всичко „да“ и „амин“, което да се доверява без всякакво съмнение на водещата роля на мъжа. Освен това Пийт имаше син и синът също беше в правото си да бъде попитан за съгласие.

Затова Лий каза:

— Поне на Дони би трябвало да кажем предварително, иначе ще си помисли, че му натрапват зла мащеха.

Пийт се замисли за момент, после лицето му просветна:

— Права си, добре, ще се оженим утре вечер.

Очите на Лий блеснаха:

— Това е компромис, на който не мога да противостоя. Е, добре, съгласна съм, но само при едно условие: ако Дони не може веднага да приеме нашата женитба, да я отложим. Внезапните промени често внушават страх у децата, а аз искам да започнем съвместния си живот наистина добре.

— Това е причината, заради която те обичам.

Лий го погледна неразбиращо.

— Би ли ми обяснил какво имаш предвид?

Погледът на Пийт беше пълен с нежност, когато каза:

— Лий Новак, ти имаш най-великодушното сърце, което някога съм срещал у жена. Мисля, че изобщо не те заслужавам и се радвам, че най-сетне мога да бъда откровен с теб.

— Какво означава това пък сега? Изразяваш се доста загадъчно.

— Никога не съм искал просто едно любовно приключение — отвърна той тихо. — Още след първата ни среща бях влюбен до ушите в теб, особено след като те бях видял с Дони. Още тогава реших да станеш моя жена.

— Но и никога не си казвал нито дума за това — отвърна Лий изненадано.

— Искях да имаме достатъчно време, да се опознаем истински... после злополуката промени всичко, иначе нещата сигурно щяха да се развият по друг начин.

Лий прегърна Пийт и изпита внезапно непреодолимото желание да го целуне. Притисна устни към сгорещеното му тяло.

Пийт простена и зарови пръсти в косата ѝ. Лицето на Лий сякаш излъчваше трепкащо огнено сияние, дишането ѝ се ускори и се притисна още по-плътнo до него.

Отново усети как сърцето му почва да бие учестено и бурното му желание разпали и у нея огъня на страстта. Струваше ѝ се, че чезне нанякъде и отвърна на целувката му с целия си копнеж. Не, никога не би могла да бъде сдържана, щом е с Пийт. Искаше ѝ се да му даде всичко от себе си.

После с огромна нежност я накара да се отпусне върху меките възглавници, легна до нея и я прегърна. Почна да целува очите ѝ, после лицето, устните ѝ... ръцете му бавно изследваха тялото ѝ, галеха гърба ѝ чак до хълбоците.

Лий обви ръце около врата му и се опиваше от насладата на милувките му.

Те се целуваха страстно, с полузатворени очи. Лий виждаше пред себе си единствено безкрайно скъпото лице. Очите на Пийт издаваха единствено всепоглъщащото го желание да я обладае.

— Хайде да отидем в спалнята — прошепна той с одрезгавял от възбудата глас.

Тя успя само да кимне.

Пийт стана и я взе на ръце.

— В момента мога да мисля само за едно. Колко много те обичам!

Лий се притисна към него, докато той я отнасяше в леглото.

Малко по-късно Пийт се съблече и легна до нея. Ръцете му внимателно разтвориха ципа на роклята ѝ, после умело я разсъблече. Лий усети парещата възбуда, която предизвикваха ръцете му, галещи голото ѝ тяло, и хилядите целувки, с които я обсипваше.

Все по-настойчиви ставаха докосванията му, все по-бързо се плъзгаха устните му надолу по тялото ѝ. Желанието на Лий беше вече толкова силно, че почти изпитваше болка. Усещаше устните му, докосващи корема ѝ, които постепенно се придвижиха по-нагоре чак до плътната извивка на гърдите ѝ. Лий издаде несъзнателен, потискан стон и се вкопчи още по-здраво в Пийт.

— Как би трябвало да постъпи един мъж, за да обясни на жената, която обича, че тя представлява за него целия свят? — пошепна ѝ Пийт в ухото.

— Пийт — простена тя — моля те, докажи ми го...

— Точно това и правя, скъпа.

Ръцете му се плъзнаха надолу, към вътрешната страна на бедрата ѝ. Стройното тяло на Лий се изви като дъга към неговото, цялата превърнала се само в едно настойчиво желание, и възбудата ѝ нарасна до краен предел.

— Пийт... — простена премаляла.

Той затвори устата ѝ с пламенна, властна целувка, на която тя отвърна с готовност.

Обзета до отчаяние от необузданото желание да бъде най-сетне едно цяло с Пийт, Лий заби нокти в раменете му. Той разбра нямата ѝ молба. Бавно се премести върху нея и я облада...

Лий изпитваше сладострастна наслада, бурно желание, което се усилваше с всяко движение. Тялото ѝ гореше като в треска, зад притворените клепачи все по-бързо избухваха цветни светкавици и най-сетне с облекчителен вик Лий достигна спасителния връх, точно в този миг, когато и Пийт не можеше повече да се сдържа.

12

Лий се събуди в утринния здрач. Обърна се, видя главата на Пийт върху възглавницата до себе си, и по устните ѝ пробяга усмивка на задоволство. Наистина нямаше място за съмнение, че редом с Пийт се чувстваше щастлива. Наблюдаваше с вълнение зачервеното му от съня лице, когато той ненадейно отвори очи.

— Какво чудесно утро — промърмори той, все още сънен.

— Добро утро, поспаланко! Тъкмо се питах дали да те будя или не. Така хубаво си спеше!

Пийт я привлече към себе си и в един миг прогони сънливостта си.

— Ела.

— Надявам се, че не възнамеряваш пак да ме командваш? — попита тя шеговито.

— Не, само искам да усетя тялото ти до моето.

Лий въздъхна щастливо и закачливо зарови ръка в меките коси на тила му.

— Новата година почва много добре! — той я целуна по рамото.

— Обичам те.

— И аз теб.

— Трябва да останеш завинаги с мен. Обещай ми, че никога няма да ме напуснеш.

— Никога... това е доста дълго време... а аз съм толкова гладна.

— Да не би да ми се подиграваш? — попита Пийт престорено сърдито.

Лий го целуна нежно по челото.

— Добре, че го разбра. Но се страхувам, че наистина ще трябва да издържиш завинаги с мен.

Пийт направи физиономия, после кимна доволно.

— Добре.

Устните му намериха нейните и Лий отвърна на целувката му с всичката страст, на която беше способна. После полежаха доста време

мълчаливо един до друг и се наслаждаваха на този спокоен, красив миг. Най-сетне Пийт се надигна и забеляза с изненада, че очите на Лий са пълни със сълзи.

— Защо плачеш, скъпа? — попита той загрижено.

Лий бързо изтри сълзите си и го погледна с грейнали очи:

— За пръв път в живота си съм така щастлива!

Пийт с облекчение се облегна назад и притисна главата ѝ към гърдите си.

— Значи всичко е наред! Лий, много бих искал да поговоря с теб по един въпрос.

Сгушена до него и все още сънена, тя попита:

— За какво?

Пийт я погледна замислено.

— Намирам, че говорихме достатъчно — прошепна Лий. После привлече главата му към себе си и притисна устни о неговите.

Лий старателно закопчаваше копринената си блуза с дългите, широки ръкави. Тя отлично подходеше на кафявия вълнен костюм и изглеждаше официална, както подобава за случая. Лий се усмихваше мечтателно при представата, че още тази вечер щеше да стане жена на Пийт.

За нищо друго не бе копняла така, както за този ден и ето че той най-сетне дойде! Все още не можеше да го повярва напълно.

Вратата на банята се отвори и оттам излезе Пийт, почти скрит в облак пара. Мускулестото му тяло беше все още мокро след душа. Прекара две ръце през косата си, тръсна недоволно глава и попита:

— Скъпа, нямаш ли някой гребен, с който да ми послужиш?

Лий неволно се усмихна на въпроса му. Тази вечер Пийт щеше да ѝ стане съпруг, а сега стоеше пред нея като малко момче и ѝ се хилеше.

— Гребен има горе върху шкафчето — отвърна тя, но вместо да търси гребена, Пийт се насочи към нея.

— Жалко, че си вече облечена — промърмори той.

— Защо? — попита невинно Лий.

Той я целуна по бузата.

— Защото ми се щеше още сега да почне меденият ни месец! Не смяташ ли и ти така?

— О, Пийт, та за това имаме цял живот на разположение. Хайде да тръгваме, трябва да се срещнем и с Дони.

— Ммм, значи е по-добре да се обличам — измърмори Пийт и я целуна нежно по шията.

Лий леко го оттласна от себе си и заяви с усмивка:

— Чудесна идея, мистър де Марко!

— Моята обаче е още по-добра — отвърна той и почна да разкопчава блузата ѝ.

— Пийт!

Той се засмя.

— Е, добре, оставям те на мира.

— Май наистина ти доставя удоволствие да ме дразниш.

— Вярно! — очите на Пийт светеха дяволито...

Няколко минути Пийт и Лий се гледаха мълчаливо. Закачливата словесна престрелка беше вече секнала, но за разлика от друг път мълчанието не ги потискаше. Те стояха усмихнати един срещу друг и Пийт пръв наруши тишината:

— Наистина има още няколко неща, за които трябва да поговорим. Защо не направиш по едно кафе, докато се облека?

Той склони глава, за да я целуне.

— Обичам те — бяха следващите му думи и скоро след това изчезна в спалнята.

След десетина минути Лий и Пийт седяха вече край кухненската маса и пиеха димящо ароматно кафе.

Лий беше нетърпелива да разбере какво всъщност искаше да обсъжда Пийт с нея и го гледаше с очакване.

— Лий?

Гласът на Пийт прозвуча тихо и настойчиво и когато той пое ръката ѝ в своята, тя разбра, че това, което искаше да ѝ каже, нямаше да ѝ хареса. Известно време Пийт само я гледаше, сериозно и мълчаливо.

— Каквото и да имаш да ми казваш сега, на мен ми е ясно, че е много важно за теб — заяви тя.

Пийт сбърчи чело.

— Лий, днес ще станеш моя жена. Но според мен ще трябва да изясним още някои неща, преди да съм се убедил, че се движим в правилна посока.

Лий се помъчи гласът ѝ да прозвучи колкото се може по-обикновено:

— И какви са тези неща, които трябва да бъдат изяснени?

Той стисна бързо ръката ѝ, преди да я пусне и се облегна назад. Виждаше се, че не му беше лесно да започне, но най-сетне се реши.

— Искам да продадеш къмпинга.

Лий не можеше да повярва на ушите си. Това било значи!

— Какво каза? — очите ѝ мятаха искри, пълни с гняв и желание за отпор.

— Лий, чуй ме, знам, че много си се трудила, докато го приведеш в ред. Възхищавам се от това, което си постигнала, повярвай ми!

— Много мило от твоя страна, че поне го признаваш — отвърна Лий остро. — Но ако си мислиш, че аз...

— Почакай! — прекъсна я той видимо отчаян. — Остави ме първо да обясня всичко! — гледаше я умолително Пийт.

— Много ми се иска да вярвам, че ще успееш — тя страшно се беше ядосала.

— Лий! — гласът му бе настоятелен.

Лий отпи глътка кафе и отбеляза студено:

— Слушам те.

— Добре. Искам да ти кажа, че... Виж какво, аз съм фермер. А това означава работа по цял ден и освен това е нужен много капитал, щом човек иска да отглежда животни. Ако някога изпаднеш в затруднение, не бих могъл да ти помогна.

— Имаш предвид финансови затруднения? — попита Лий.

— Именно. Аз ще се откажа от службата в полицията, което означава, че фермата ще бъде единственият ми източник на доходи. Разбира се, на мен ми е ясно, че няма да е лесно.

— Значи напълно сериозно искаш да продам рибарския къмпинг и да разчитаме на това, че фермата ще дава достатъчно приходи? Разбираш ли всъщност какво означава това за мен? Че би трябвало да се откажа от всичко, което съм изградила с толкова труд и усилия?

— Естествено знам, че продажбата ще бъде голяма жертва от твоя страна. Но аз не съм свършил още.

Лий прехапа устни и само кимна с глава.

— Давай нататък, слушам те.

— Може би не съм се изразил достатъчно удачно. Знаеш ли, родителите ми искат да прехвърлят фермата на мое име и да тръгнат да пътуват. Това означава, че ние ще трябва сами да ръководим фермата. Разбира се, че ще имаме и работници, но отговорността ще носим ние. Жената на фермера трябва да е при него, когато е необходимо. А това не би било възможно, ако продължиш да работиш в къмпинга, и ако някога претърпиш загуба, не бих могъл да те подкрепя както се казва. Всички средства, които остават, ще трябва непрекъснато да инвестирам в нови стопански проекти.

Неочакваната молба на Пийт направо я беше поразила. Тя държеше на малкото си предприятие, от друга страна обаче обичаше Пийт и искаше да го направи щастлив. Решението наистина беше изключително трудно!

Лий дълбоко въздъхна.

— Разбирам проблемите ти с фермата. Но искам и аз да бъда разбрана.

— Продължавай — подкани я той с усмивка.

— Няма да продам къмпинга. Разбира се, че ще живея с теб във фермата и ще работим заедно. Но къмпингът е мой и искам да го запазя.

— Означава ли това, че не гледаш на брака и като на партньорство?

— Нямам това предвид. Казвам ясно, че работата ми в къмпинга е важна за мен и че с удоволствие бих я продължила. Което обаче не означава, че ще прекарвам цялото си време тук. Мога например да назнача Линда за постоянно и да ѝ възложа ръководството на предприятието. Тя и без това има нужда от постоянна месторабота.

Лий стана и закрачи неспокойно из стаята. После се приближи до прозореца и се загледа към езерото.

— Пийт, обещавам ти, че никога няма да те моля за пари. Знам, че това и бездруго няма да бъде необходимо.

Тя чу, че Пийт също стана, отмести стола си назад и тръгна към нея. Прегърна я и я привлече към себе си.

— Добре, скъпа. Наистина не мога да кажа, че съм свръхрадостен от решението ти, но мога да те разбера.

Лий го погледна със светнали очи.

— Много се радвам. Знаеш ли, на мен просто ми е необходимо това предизвикателство тук.

— Повече, отколкото аз? — попита усмихнат Пийт.

— В никакъв случай.

— Точно това исках да чуя — призна той с видимо облекчение.

— Обичам те.

— А аз сега теб още повече — отвърна Пийт, наведе се и я целуна нежно.

Но въпреки всичко продължаваше да изглежда все още някак угрижен и Лий се питаше какво ли можеше така да го безпокои.

— Има ли още нещо, което искаш да ми кажеш? — запита тя тихо.

— Не, не съвсем, скъпа... ммм... имам един въпрос — каза колебливо.

Лий усети как нервността му постепенно се пренесе и върху нея.

— За какво става дума?

Пусна я и закрачи неспокойно нагоре-надолу. Лий го следеше с поглед. Каквото и да му тежеше на сърцето, то явно беше нещо доста сериозно.

— Какъв е проблемът? — повтори тя въпроса си.

Той се обърна към нея.

— Тревожа се за твоето отношение към Дони. Виждаш ли, аз те обичам, но обичам и сина си и трябва да разбера какво е истинското ти отношение към него. Защото ще трябва да делиш обичта ми с него. Той не е твой син, Лий, сигурна ли си, че това няма да ти пречи?

Лий въздъхна.

— Искаш да ме уплашиш ли? Знам за какво става дума. Ако искаме да бъдем щастливо семейство, ще трябва да се разбираме добре и съм сигурна, че няма да имаме проблеми. Аз обичам Дони и това съм ти го казвала вече няколко пъти, знам, че ми вярваш. От какво тогава се страхуваш?

— Не бих могъл да преживея, ако те изгубя, но и не мога да изоставя Дони. Знам, че наистина го обичаш, но съм забравил, че си ми го казвала. Но пък от друга страна веднъж ми спомена, че не си много уверена дали би искала да имаш деца. Спомняш ли си?

— Да.

Той я погледна настойчиво.

— Искаш ли деца или не?

Лий се усмихна.

— След изминалата нощ май нямам вече друг избор.

Очите на Пийт светнаха.

— За това пък изобщо не съм си и помислял. Може би и съвсем напразно съм се тревожил — широка усмивка озари лицето му. — Знаеш ли старата поговорка, в която се казва, че един мъж никога не трябва да допуска грешката да пита жена си за нейното мнение? — той бързо се сви, за да избегне удара ѝ. — Това беше само шега! — с тези думи Пийт отново я притегли към себе си. — Разбери ме, скъпа, тези неща са много важни за мен!

Лий разбра, че от решението ѝ зависеше твърде много. Пийт искаше очевидно да има деца от нея, искаше и да разбере какво е отношението ѝ към Дони.

— Да — отвърна тя. — Бих искала да имам някога деца... по-късно. Може би е по-добре, ако в началото останем известно време

само тримата. На Дони ще му трябва време, за да свикне с мисълта, че има нова майка. Същевременно не бих искала да го отчуждавам и от неговата собствена майка. Всичко това сигурно няма да е много лесно за мен, да не говорим пък колко трудно ще бъде за Дони.

— Но той те обича още отсега — вметна веднага Пийт.

— Досега за него бях само една добра приятелка. Но като негова майка ще бъда с него по цял ден, ще му правя забележки, ще го контролирам и е много възможно да не ме приеме.

— Не вярвам.

— Възможно е. Заради това не искам на първо време собствени деца, поне дотогава, докато Дони свикне с новото положение. В никакъв случай не бива да се чувства изключен. Разбираш ли какво имам предвид?

Пийт взе ръката ѝ и леко я целуна.

— Ти си една чудесна жена!

Лий усети как очите ѝ се напълниха със сълзи. Никога в живота ѝ мъж не бе се съобразявал толкова много с нея и с нейните желания. Това преживяване беше нещо съвсем ново за нея. В брака с Майк тя бе трябвало винаги да поставя своите потребности на заден план и на него никога не би му хрумнало да я попита за мнението ѝ.

— Пийт, а какво ще кажат твоите родители? Ще бъде ли съгласна майка ти изведнъж аз да поема възпитанието на Дони? — погледът ѝ се насочи въпросително към лицето му.

— Сигурен съм — отвърна той убедено и тонът му не допускаше никакво съмнение. — Майка ми се моли горещо да кажеш да. Заплаши ме, че няма никога да ми прости, ако не се ожения за теб — при това признание Пийт действително леко се изчерви и Лий неволно се засмя.

— Типично за нея. Но се надявам, че няма да се стигне дотам.

— Ти си чудесна — възкликна той щастливо. Прегърна я и я притисна до себе си.

— С комплиментите си можеш да постигнеш всичко при мен — прошепна Лий.

— Много ми се иска да е така — промърмори Пийт в ухото ѝ. — Лий, имам нужда от теб, както от никого другиго досега. Струва ми се, че не бих могъл да живея вече без твоята обич, без хумора ти, без щедростта ти и без мъдростта ти. Трябва ми всичко у теб... завинаги!

При тези думи на Лий съвсем ѝ се замая главата.

— Ти си романтик — каза тя с усмивка. — Прекрасен, щур и добре изглеждащ романтик — ето какво си ти за мен!

Устните им се срещнаха в дълга, страстна целувка. Лий усети как тялото му затрепери от вълнение. След като се пуснаха, Пийт каза тихо:

— Не можеш да си представиш колко много те обичам!

Лий се притисна още по-плътно към него и го погледна усмихнато.

— Скъпи, предстоят ни още толкова неща, които ще ни донесат радост. Но това, което желая в този момент, е да ме целунеш още веднъж.

Лий стоеше на брега на езерото и наблюдаваше замислено накъдрената от вятъра повърхност на водата. Мрачното дъждовно време от последните дни се беше променило и през нощта бе отстъпило място на едно сияйно синьо небе. Леденият вятър духаше право в лицето на Лий и ѝ напомняше, че е едва началото на януари.

Беше ѝ трудно да си представи, че само преди няколко месеца бе стояла на същото това място и беше взела решение да купи рибарския къмпинг. Оттогава сякаш бяха изминали години. В онзи момент бе поела голям риск, като се бе отказала от сигурната си работа в Сакраменто, за да се пресели тук. Смелостта ѝ бе възнаградена и тя вече за втори път се намираше в края на един период от живота си.

Предстоеше ѝ чудесно бъдеще заедно с Пийт и Дони. Лий се усмихна замечтано и подхвърли последните трохи от кесийката на грачещите патици, зимуващи край езерото.

— Лий!

Тя се обърна бавно при звука на този скъп глас и погледна Пийт с грейнали очи. Той се приближаваше към нея с леки, пружиниращи крачки и сърцето ѝ заби учестено, когато я притегли към себе си.

— Куфарите са вече в колата, можем да тръгваме. Е, скъпа моя лейди, готова ли си сега да поискаш разрешение от Дони? Или ще искаш първо да си помислиш още веднъж? — той ѝ намигна и когато Лий го погледна, разбра, че никога нямаше да се разкайва за решението си да се омъжи за него.

— Наистина ли смяташ, че Дони ще бъде съгласен да има нова майка? — попита тя с усмивка.

— Има си хас! В края на краищата той е също де Марко, а тези хора винаги са наясно, кое ще им е от полза! — Пийт сведе глава, за да целуне нежно бъдещата си съпруга, после двамата се обърнаха и прегърнати поеха бавно напред, към един нов живот.

Издание:

Тери Трюдо. Езерото на мечтите
ИК „Слово“, Велико Търново, 1992

Редактор: Георги Вишовградски

ISBN: 954-439-057-X

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.